

A Közgazdasági Politechnikum lapja

Piográf

III. évfolyam 4. szám 1993. december 15.

Tartalom

Szmöre igazságérzete.....	3
Tetszési indexek, listák.....	4
Young Enterprise vásár.....	8
Egy vásárló gondolatai.....	9
Bírósági hírek.....	10
Karácsonyi kívánság.....	11
Testkultúra-ügy.....	12
Az ügyeletről.....	13
Modiáno és követői.....	14
Álom.....	21
A görög mitológiából.....	24
Preiszner Miklós köznapjai..	26
Nyilatkozat.....	29
Momo filmkritikái.....	30
iGRic-meteorológia.....	31

"A boldogságot csak az bírja el, aki elosztja. A fény csak abban válik áldássá, aki másnak is ad belőle. Mert amikor bennünket elküldtek, az útrabocsátó Hatalom így szólt: Rád bízok minden embert külön, kivétel nélkül mindenkit, segíts, adj enni, adj ruhát, mindenkire vigyázz úgy, mint magadra, és ne hagyd a sötétségben elmerülni. Amit szerzel, amit elérsz, amit tudsz, amit átélpsz, osszad meg. Az egész világ tied. Szabad vagy a kövektől az éterig. Ismerd meg, hódítsd meg, senki se tiltja, de jaj neked, ha magadnak tartod. Elbocsátlak téged is, mint mindenkit, felelős vagy minden emberért, aki veled él, s el kell számolnod minden fillérrel, amit magadra költesz, minden örömmel, amit magadba zártál, és minden boldog pillanattal, amit magadnak tartottál meg. Most eredj és élj, mert a világ a tied."

Ezzel a Hamvas Béla idézettel (amire Szmeskó János hívta föl a figyelmemet) kívánok békés karácsonyt minden olvasónak!

a szerk.

Ez az igazság

(avagy tisztelet a pedagógusok lelkiismeretes munkájáért)

Igazából nem tudom, hogy mennyire szürkülünk a többi középiskola közé (amire Nagy Ákos kollégánk újból és újból fölhívja a figyelmünket), és azt sem tudnám megfogalmazni, hogy mik ennek a bónuszos-vizsgás rendszernek az előnyei vagy hátrányai, de van egy észrevételem. Lehet, hogy ezért hülyének néznek vagy naivnak, de már nem bírom magamban tartani.

Magamon tapasztalom, hogy az utóbbi időben a tanulás egészen egyedi módon motivál. Korábban engem csak a megszerzett tudásanyag érdekelt, az, hogy amit megtanultam, azt valóban tudjam is; de érdeklődési köröm nem mindig esett egybe a vizsgakérdésekkel, s ennek gyakran meg is ítam a levét. Az utóbbi időben viszont egyre inkább az értékelési rendszerben történő pozitív elmozdulásom izgat.

Míg ezelőtt az volt az alapevem, hogy "aki valamit igazán tud, az bármilyen értékelési rendszerben kivívja az elismerését", addig most ez így módosult: "ötöst, hármát áron! Amire szükségetem lesz, azt később úgyis meg fogom tanulni." Elborzadtam magamtól. Igaz lenne...? így megváltozom volna? Hát...

Ez az igazság.

Feszülten várok nagy tudású oktatóm mellett, várom egy dolgozat eredményét. Mindketten tudjuk, hogy a megajánlott ötösöm múlik rajta. A tanár kiléte nem fontos, de szerintem mindegyikkel megtörtént már. A dolgozat alapjában véve jó, de nem tökéletes. A pedagógus szíve szerint jó jegyet adna, hogy értékelje muunkám, vagy egy kicsit rosszabbat, hogy még nagyobb hajtásra ösztökéljen. Ha az osztálybeliekhez viszonyítja tudásomat, még elmegy, de az évfolyamot alapul véve már nem kielégítő. Tudja rólam, hogy aránylag jófejű gyerek vagyok, de... (Ott van az a "de.") Gondterhelten ráncolja homlokát, együttérző tekintetét rám emeli, amiből ezt olvasom ki: "Fiam, a tárgyi tudásod négyes, de az órai aktivitásoddal együtt - mert ez a suliról szól - megkaphatod az ötöst, de..." (Már megint ez a "de.") A tehetség az egyik legnagyobb büntetés - mondá bölcsen egy ókori görög -, de nehogy azt higgye valaki, hogy beképzelt vagyok. Egyszerűen arról van szó, hogy akiről látják, hogy tud, hogy bírja a tempót, annál magasabbra emelik a mércét, aminek szégyen nem megfelelni, tehát az ember egy kicsit ráhajt, és sikerül. De a következőben megint ugyanezen elv alapján többet várnak el, s így tovább, amíg az ember bírja - ez a taposómalom. Nincs kiszállás.

Szóval ott tartottam, hogy a tanár gondterhelt szeméi azt sugallják, hogy ha egy kicsivel többet tanulok, akkor megkaphatom a nem mindig kiérdemelt érdemjegyet. Tekintetem válaszul: "De hogy, ha egyszer minden tantárgyból ugyanígy állok, s nincs se időm, se energiám a plusszokra?" A tanár kontráz: "Jó, tudom, de az élet nem egy habostorta, és én erre adjak...hát...ha jól meggondolom...nem is olyan rossz...". Esdeklő, könyörgő pillantással valami hálafélét próbálok kifejezni, s szemrehányást magamnak, hogy ez a kellemetlen helyzet is azért volt, mert nem tanultam eleget, nem hoztam ki magamból a maximumot, nem voltam elég szorgalmas, stb., s szent esküvel fogadom, hogy a következő negyedben, ha piros hó esik is az égből, jól fogok tanulni, s meg egyszer nem hozok senkit ilyen jótévőknek nem kijáró helyzetbe. Mert bizony ilyenkor - legalábbis szerintem - a tanár kisebb lelki válságon esik át. Tudja, hogy miért fontos a diáknak a jegy, hiszen ő is ott szavazott a hahogáson, mikor eldöntötték a vizsgarendszer felépítését. De azzal is tisztában van, hogy lenne még rajta mit eszokolni. De végül is megadja. Én meg az egész napi hajtástól kimerülve, így estefelé már nem tudom ezt az éppenhogycsak-megvan-jegyet kitörő üdvrivalgással fogadni. Agyam még mindig szemrehányásaimtól zsong, s így is távozok - még egy vacak "köszit" is elfelejtek mondani -, mert fáradt, kimerült, éhes és álmos vagyok...akárcsak a tanár. Atkozom, lehordom magam a sárga földig - de legalább megvan. Mert...

Ez az igazság.

Azért gondoltam, hogy közreadom gondolataimat, mert megkönnyebbülő sohajításokból és élénk baráti élménybeszámolókból értesülve sejtem, hogy nem én vagyok az egyetlen ilyen eset.

Ez is igaz.

Lehet, hogy ezzel az őszinte kirohanásommal aláírtam amúgy sem túl makulátlan presztízsecském (jó, ha ez a kicsi megmarad), de ez nem izgat túlzottan. Ez is amolyan relatív dolog - megfoghatatlan.

Hol van, hol nincs.

Hát...ez az igazság.

Szmöre - W

Néhány érdekes adat a tetszési indexekhez

- A kérdőíveket 226-an töltötték ki, a legtöbb osztályban teljes létszámmal
- A tanárokat, tantárgyakat és tanórákat egy 7-es skálán kellett értékelnetek, ezt vegyék figyelembe amikor a végeredményt olvassátok
- A Politechnikum három évfolyamán 40 tanár tetszési indexe készült el

Természetesen ha bárkit bármilyen részlet érdekel a végeredményekkel kapcsolatban, forduljon a *Multi-Trade Rt.*-hez, aki a kiértékelést elvégezte. Reméljük alkalmunk lesz ezt a fajta felmérést minden negyedévben elkészíteni.

A *Multi-Trade Rt.* munkatársai

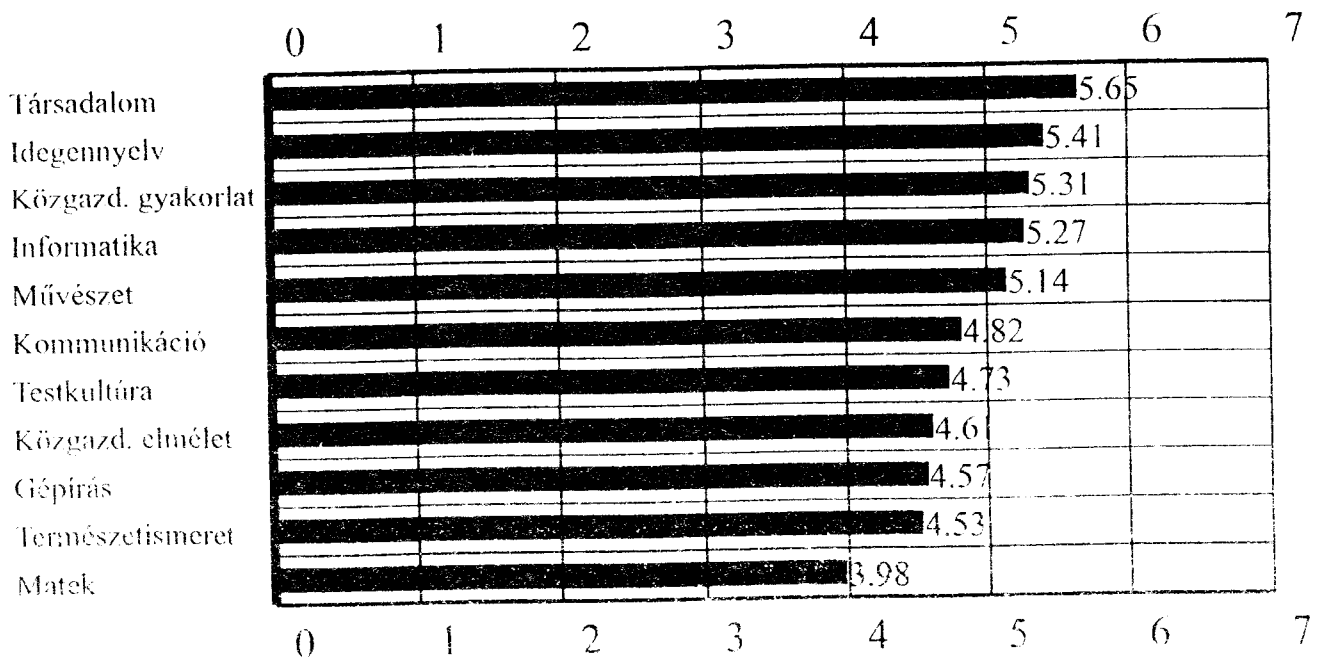
Éljen a Multi-Trade!!!

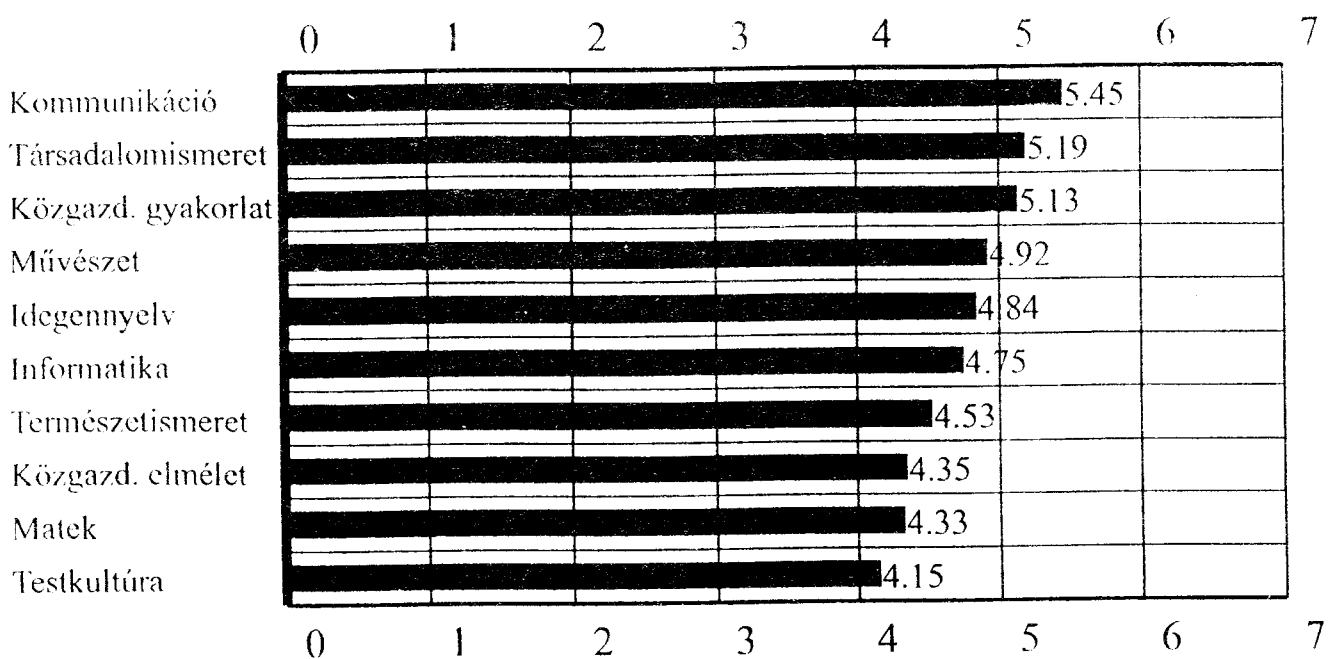
A tanárok tetszési indexe

1.	Kalina Yvette	6.62	21.	Horn Gábor	5.38
2.	Fehér Márta	6.42	22.	Maizl Erika	5.37
3.	Bágyi László	6.4	23.	Nagy Ilona	5.27
4.	Puskás Aurél	6.09	24.	Kocsis Péter	5.25
5.	Daróczi Judit	6.08	25.	Kovács Tamás	5.22
6.	Nagy Szilvia	6	26.	Rózsa Géza	5.2
7.	Gallai Zsófia	5.93	27.	Fóth Andrea	5.19
8.	Colin Hacket	5.92	28.	Hann Péter	5.13
9.	Haluszka Tibor	5.9	29.	Sánta Judit	5.1
10.	Szabó Kata	5.87	30.	Fancsovits Rita	5.06
11.	Krausz Katalin	5.62	31.	Csürke Ibolya	5.05
12.	Diósi Alojzia	5.61	32.	Veres Gábor	4.85
13.	Varga Adrienne	5.51	33.	Lendvai Györgyi	4.85
14.	Jeszenszky Lili	5.5	34.	Pécsi Kata	4.78
15.	Cseh Andrea	5.48	35.	Szakonyi Mirella	4.76
16.	Somogyi Ágota	5.45	36.	Vácziné Arnold Éva	4.62
17.	Jakab Judit	5.43	37.	Szmeskó János	4.59
18.	Marosvári Péter	5.43	38.	Molnár Lajos	4.2
19.	Pertl Gábor	5.42	39.	Gaál Imre	3.55
20.	Szász Katalin	5.42	40.	Szabó László	2.83

A tantárgyak tetszési indexe az iskolában

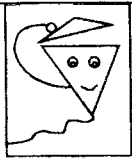
A tanórák tetszési indexe az iskolában

	IGRIC	KB	SZADI	KáOsz	Ügyosztály	W	FH	MP	Zártosztály
Idegen nyelv									
Tantárgy	5.14	5.17	5.94	5.69	5.04	5.82	5.53	4.8	5.43
Tanóra	4.76	4.62	5.44	5	4.16	5	5.16	4.6	4.81
Colin Hackett			6.5	5					
Jeszzenszky Lili							5		5.33
Gallai Zsófia	6.44								
Fancsovits Rita				5.22	4.86				
Nagy Iлона								5.64	
Nagy Szilvia		6.25							
Krausz Katalin				6.25				5.67	6.8
Pécsi Kata			5.38				6.43	5.2	5
Sánta Judit	6.09				4.5				
Szakonyi Mirella	5								4.25
Vácziné Arnold Éva		4.62							
Varga Adrienne						5.36	5.78		6
Informatika									
Tantárgy	5.52	6.24	5.63	5.14	4.16	4.64			
Tanóra	5.52	6	5	4.31	3.36	3.95			
Kalina Yvette		6.62							
Kocsis Péter			6.06	5.24		4.09			
Rózsa Géza	6.17				3.47				
Szmeskó János			5		3.8	4.73			
Kommunikáció									
Tantárgy	4.34	5.48	4.44	4.52	4.76	5.59			
Tanóra	4.72	6	4.56	5.03	4.84	5.95			
Bágyi László		6.59		6.07	6				
Cseh Andrea	5.43		5.31		5.07	6.4			
Fóth Andrea	4.87		5.5						
Gallai Zsófia				5.4		5.83			
Matek									
Tantárgy	4	4.03	3.78	3.97	3.64	3.82	4.11	4.05	4.67
Tanóra	4.62	4	4.13	4.31	5	3.73	4.53	3.65	5.1
Csürke Ibolya			4.86	5.48				4.1	
Gaál Imre	3.29	3.93				3.36			
Hann Péter						4.55	5.26		5.5
Marosvári Péter	6.3		4.5		5.25				6
Kovács Tamás		4.86			6.23			4.4	
Művészet									
Tantárgy	5.59	5.62	4.63	4.31	5.4	4.64	5.05	5.75	5.1
Tanóra	5.48	5.9	4.53	3.55	4.84	4.27	5.05	5.65	5.24
Bágyi László		6.59							
Jakab Judit						4.73	5.63		6
Krausz Kati					5.32				
Gallai Zsófia	5.9							6.1	
Fóth Andrea			5.06						
Pécsi Kata				4					

	IGRIC	KB	SZADI	KáOsz	Ugyosztály	W	FH	MP	Zártosztály
Társadalomismeret									
Tantárgy	6.17	5.83	5.69	5.62	5.24	5 4.14	6.21	5.5	5.57
Tanóra	6.07	5.69	5.47	4.76	3.92		6.21	5.35	5.05
Fehér Márta		6.21		6.17			6.89		
Diósi Alojzia			6.13			4.95			
Puskás Aurél								6.05	6.14
Szász Katalin	6.21				4.52				
Természetismeret									
Tantárgy	4.83	5.31	4.97	4.07	4.08	4.05	4.37	4.95	3.81
Tanóra	4.93	5.1	5.19	4	4.2	4.05	3.95	4.8	4.14
Nagy Szilvia		6					5.21		
Somogyi Agota	6.07				4.68				5.52
Veres Gábor			5.72	5.28		4.45		5.75	
Testkultúra									
Tantárgy	5.03	5.31	4.53	4.34	4.12	4.09	4.79	5.4	5.05
Tanóra	5.03	6.17	3.94	2.69	3.2	3.82	4.63	4.35	4.76
Haluszka Tibor	6.1	5.79					5.79		
Molnár Lajos						4.05		4.25	4.39
Szabó László			3.91	2.14	2.28				
Közgazdasági elmélet									
Tantárgy							4.95	4.25	4.81
Tanóra							4.42	3.6	5
Maizl Erika							5.37		
Horn Gábor									5.38
Lendvai Györgyi								4.85	
Közgazdasági gyakorlat									
Tantárgy							5.21	5.6	5.14
Tanóra							5.16	5.35	4.9
Perti Gábor							5.6		5.33
Szabó Kata							5.57	6.3	
Dgróczy Judit								5.82	6.33
Gépirás									
Tantárgy	4.52	5.28	4						

Másodszorra is nagyszerűen sikerült

a Politechnikum karácsonyi Young Enterprise vására
1993. december 4-én.

A nyílt napra becsléseink szerint 6-700 érdeklődő volt kíváncsi; nagy részük nem mulasztotta el a YE vásárt sem. Rajtuk kívül a Polipolgárok - elsősök, harmadikosok, érdeklődő szülők, rokonok, barátok, üzletfelek - százaik töltötték szombat délelőttjüket és költötték pénzüket a YE standoknál.

Tavaly óta sok minden változott a programban. A mostani résztvevők előtt már van példa; a tavalyi évfolyam sikereiből és hibáiból érezhetően sokat tanultunk mindannyian, a diákok, a tanárok, a tanácsadók is. A vállalkozások munkája "szakszerűbbé" vált: tudatosabbá, átgondoltabbá, üzletibbé. Ifjú vállalkozóink mindannyian megértették és elfogadták, hogy a Vásáron - a piacon, a vevővel való találkahelyen - a vállalat külső megjelenése majd olyan fontos, mint a termék minősége. Mindannyian a biztos sikerre, "a több lábbon állásra" építették vállalkozásukat, nem eredménytelenül. Vállalataink zöme remekül használta ki a szülők és a tanácsadók nyújtotta előnyöket, lehetőségeket; a profizmushoz ez is hozzájárult.

Persze a program veszített is a profibbá válással. A saját készítésű termékek megfoghatók - ezek is profibbak, ám kevésbé eredetiek -, a kereskedésre átvett holmik uralták a vásárt. Az áruválaszték hol egy elegáns belvárosi szalonéra, hol egy zsigpiac bazárjára emlékeztetett. De mindenhol fogott portéka. Az árubőség, a kiállítás irratlan pénzköltésre ösztönözte a látogatókat. Csak szombat délelőtt kb. 170.000 Ft-ot forgalmazott a vásáron megjelent tizenegy vállalat. A legkisebb árbevétel 1.200 forint, a legmagasabb 58.000 forint volt.

Csak a krónika kedvéért próbálom meg összegezni, melyik cég mit árusított:

a Colon indián barométert és ötvösékszereket termelt ill. termeltetett, ezen kívül tűzzománc ékszereket és ásványokat is árult. Indián cégérük és profi standjuk lenyűgöző volt. Don Corleone néhány karácsonyi asztaldíszszel, dillibazárral és alsónadrágokkal lepte meg a vásár látogatóit. (Engedtessek meg kritizálni is: számomra - a jó üzlet ellenére - ez volt a vásár csalódása; ez a pult emlékeztetett legkevésbé

arra, amit én a YE programról gondolok.) A Gift Rt. nagy show-t mutatott be, kagyló-fülbevalói, (meg)ragadó(s) műanyag"vázái" és szép díszdobozai mellett; a cég Poligram cédekkel is kereskedik, megrendelésre házhoz szállít. A Honett (nevük melleleg tisztességest jelent) Poli-zacskókat gyártatott, és gyönyörű öveket gyártott. Kiállítása egyszerű, de nagyon elegáns volt. A Multi-Trade nevéhez híven óriási termékkálát vonultatott fel: a Budmil termékek mellett iparművészek szöttéseit, bőraruít, se-lyempárnákat, divatsálakat, gyertyatartókat kínáltak; a nyújtott-tekert üveg saját termék volt. A Multi-Trade-nek köszönhető a tetszési indexek összesítése és feldolgozása is. A Polibox poli-matricás (remek ötiet!) bögréket, divatos sapkákat készített, emellett mikulás-díszekkel kereskedett és jósdát üzemeltetett a vásár alatt. A Poly-Co a SENKO papíráru-kereskedés gyönyörű, ízléses árukészletét forgalmazta: mappákat, levélpapírokat, matricákat, írószereket. A Rancorn szuper Rancorn hátizsákját mutatta be (remek reklámhadjárat előzte meg a világhíres termék bemutatkozását, mely teljes egészében saját tervezésű és kivitelezésű modell), kedves karácsonyi díszeket gyártott, emellett - a kézművességet csúcstechnikával kiegészítendő - számítógépes szoftvert kínált: egyrészt hangkártyával kereskedett, másrészt a cég (elsősorban Sebő Feri) demóit mutatta be. (A Rancorn már eladott egy, a mi gépeink kapacitását messze meghaladó demót a PC Kuckónak.)

A vásáron megjelent a csepeli Podmaniczky Frigyes Közgazdasági Szakközépiskola három YE vállalata is. Az Action Style saját készítésű bájos rongybabákkal, sok-sok bizsuval, plüssálatokkal, műanyagjátékokkal kereskedett. Az Insolent nevét meghazudtoló szerénységgel mutatta be ízléses bőr-fém ékszereit. A Mosoly Rt. lányai hímezett pólókat, láncokat, karkötőket árultak, melyeket szintén saját készítésű karácsonyi zsákban vihettünk haza.

A Vásár szuper volt, az ifjak sokat és eredményesen dolgoztak. Jó érzés volt a hatalmas nyüzsgésben nézni, hogyan adják el gondosan elkészített vagy beszerzett készleteiket vérbeli kereskedőként elegáns és udvarias politechnikumistáink. *(Legyen mindjárt vásár?)*

A vásárlók pénztárcájukkal szavaztak, a vállalatok árbevételükben és profitjukban is lemérhetik a sikert. A Vásár zsürije három részterületen pontozta a vállalatok teljesítményét. A "termék" kategóriában a saját kivitelezésű - vagy legalább saját tervezésű - termékek színvonalát, - szellemességét, eredetiségét, használhatóságát - értékelte. A "kereskedés" kategóriában a kulturált eladói magatartás, az üzleti stílus, az egységes megjelenés volt fontos. E pontszámban értékelte a zsüri a nem saját előállítású termékek színvonalát is. A "kiállítás" kategóriában a látvány, a show, a kirakat tetszetős berendezése volt a mérvadó. Íme a pontok:

VÁLLALAT NEVE	TERMÉK	KERESKEDÉS	KIÁLLÍTÁS	ÖSSZESEN
COLON	26	28	27	81
DON CORLEONE	10	25	23	58
GIFT	25	24	24	73
HONETT	24	19	24	67
MULTI-TRADE	23	29	28	80
POLIBOX	24	26	28	78
POLY-Co	10	25	23	58
RANCORN	23	17	18	58
ACTION STYLE	20	19	20	59
INSOLENT	20	23	19	62
MOSOLY	23	20	16	59

Vagyis a Vásár legjobb termékeit a COLON, a Vásár legjobb kiállítását a POLIBOX mutatta be (utóbbiban a Zsüri "szétlövással" döntött). A Vásár legjobb kereskedője a MULTI-TRADE volt. A győztesek 1500-1500 Ft pénzzutalmat kaptak. Az összesítésben a legjobb vállalatnak járó különdíjat a COLON kapta. Gratulálunk a győzteseknek!

Egy vásárló gondolatai

Másodszor próbálkoztak a másodikosok. De ezek nem azok a másodikosok, akik idén immár harmadikosok. (Tisztelet a kivételnek.) Egy új generáció. Ki hinné, hogy egy év alatt így megváltozik a fiatalság! Mondják: Ez igen! Mennyivel színvonalasabb, igényesebb, jobban átgondolt, megcsináltabb, szebb! És az áruk is..., volt itt minden: Gyönyörű (gyári nyomdatechnikával készült) levélpapír, spriccelős, tréfás műanyag öngyújtó és társai, márkátlan alsónadrág és márkás (feltörekvő) hátizsák, tréfás időjárás-előrejelző (gondos kisiparos-kezek terméke), szép ékszerek hozzáértő mesterek által igényesen elkészített, egyedi standon, CD lemezek katalógusból, sőt még jutányos áron WC papírhoz is hozzá lehetett jutni a Közgazdasági Politechnikum idei első Young Enterprise vásárán. Ha jól emlékszem, három pár hangszóróból szólt a természetesen különböző zene(?) - nem különböző hangerővel. Kicsit úgy éreztem magam, mint az Astoriánál az aluljáróban vagy a Rákóczi úton az ünnepek előtt. (Elnézést, ha nem folytatom.) Félve és titokban gondolok a tavalyi, kissé szegényes vásárra, ahol nyilván nem mindenki találta meg az igényeinek megfelelő árut. A lecsiszolt (vagy mi) sörösüvegek, a saját kezűleg készített (bár kissé görbülékeny) ékszerek, a szőrös kis mackók (amelyek csak egy kis magyarázkodás után váltak felismerhetővé), a névre szóló festett tányérok és a helyben készített mintás pólók, a ma is az asztalokon lévő irattartók - úgy tűnik - idén már nem kellett volna senkinek. Nem akarok igazságtalan lenni. Idén is voltak, akik nem hallgattak az idő szavára, és maguk készítettek hátizsákot (nem feltörekvőt), vázát (amit nem zsürizett az Iparművészeti Tanács /??/), idén is volt névre szólóan elkészített póló (bár lehet, hogy csak bekaptam a vásárlóknak szánt horgot) és sok egyéb, elnézést, ha nem folytatom. Elnézést, ha nem folytatom.

Majer Tibor

Képzés után jött a hír: az AKK vásárán a MULTI-TRADE RT. nyert a legjobb!

ISKOLABÍRÓSÁGI HATÁROZATOK

1. Lénárd György (Ügyosztály) ügye

Tárgyalta: Gyurcsák Ferencné
Harsányi Rita
Bágyi László

Tényállás: Osztályfőnökkel jeleztették, hogy Gyuri október végére elérte a 15. igazolatlan órát. A mai napig ezek száma 18-ra emelkedett; szinte kivétel nélkül késésekből gyűltek össze. Az osztályfőnökök többször figyelmeztették Gyurit, a szülőket is értesítették, a kívánt eredményt azonban nem érték el. Bejelentésükben kifejezésre juttatták tehetetlenségüket is. Gyurival szemben más jellegű fegyelmi probléma nem merült fel.

Tárgyalás: Kiderült, hogy az utóbbi időben már nem késik Gyuri, ugyanis édesanyjával együtt indulnak el reggel - a szükségesnél akár korábban is. Rengeteg késésére csak azt találta magyarázatul, hogy otthon fölöslegesen szöszmötölt még. A jelenlegi korábbi indulást biztosítéknak látja: nem fog többet késni.

Határozat: A Gyuri által elismert tényeket a Bíróság tudomásul vette, s azok alapján

- 1, Gyurit figyelmeztetésben részesíti,
- 2, felhívja figyelmét arra, hogy saját érdeke a további késések, igazolatlan órák begyűjtésének elkerülése,
- 3, ebben jó segítségnek látja a szülő szerepét, ezért felkéri az osztályfőnököket, telefonon beszéljenek Gyuri édesanyjával, s kérjék meg a rendszeres reggeli együtt történő elindulásra.

2. Kovács Gergely (Ügyosztály), Jaczenkó László, Sebő Ferenc, Miklós Anna (KÁOsz) ügye

Tárgyalta: Gyurcsák Ferencné
Bilkei-Gorzó Balázs
Bágyi László

Tényállás: Szabó László testkultúratanár tett bejelentést a 4 tanuló ellen, mert a testkultúraórákról sorozatosan távolmaradnak, s így igazolatlan óráik száma rendkívül magasra emelkedett (Gergely 7, László 9, Anna 8, Ferenc 6 órát mulasztott igazolatlanul).

Tárgyalás: A tanulók nem vitatták az igazolatlan órák tényét (Gergelynek és Ferinek azóta 1-1 újabb órával szaporodott a "gyűjteménye"), bár hivatkoztak bizonyos esetekre, amikor a hiányzásukat szerintük igazoltnak is lehetett volna tekinteni. A hosszadalmas és helyenként részletező, sok hozzászólással dús tárgyalás

számos problémát felvillantott, a diákok láthatóan jónéhány dolgot nehezen fogadnak el a testkultúra szabályrendszeréből.

Határozat: Az Iskolabíróság úgy látja, hogy ebben az ügyben nem ítéletet kell hoznia, hanem segíteni a két fél párbeszédének kialakulását. A jelen szabályozási körülmények között (mely nem tesz különbséget a tantárgyak között az igazolatlan órák ügyében) precedensként a tavaszi Informatika munkacsoport elleni beadványt véve úgy látja a Bíróság, hogy a leghelyesebb a feleket megbeszélésre kötelezni, melyen legyenek ott a jelen ügyben panaszoltak, a KÁOsz tanulói, az összes tantárgyfelelős, a testkultúratanárok, a KÁOsz osztályfőnökei. A megbeszélések segítésére felkérjük Boros András, elfoglaltsága esetén Bágyi Lászlót. A megbeszélést még e naptári évben meg kell tartani.

Ott a problémás ügyekben a felek törekedjenek konszenzusra. Ha a munkacsoport úgy látja, hogy szabályain változtatnia kell, azokat terjessze az IT elé.

A Bíróság a megbeszélésekről írásbeli tájékoztatást kér a munkacsoportvezető, valamint a tantárgyfelelősök aláírásával.

A tárgyalás során Csürke Ibolya kérte a Bíróságot, hogy Miklós Anna 12 igazolatlan óráját is tárgyalja ezen ügy keretében. Ezt a Bíróság elutasította.

Bár a Bíróság ítéletet nem hozott, szükségesnek érzi hangsúlyozni, hogy nehezményezi az igazolatlan órák ilyen magas számát, különösen azt, hogy egy tantárgy követelményei alól így nagymértékben kibújni próbálnak a tanulók.

Budapest, 1993. december 9.

az Iskolabíróság nevében
Bágyi László

3. Hárs Márton és Kovács Gergely (KN) ügye

Iskolabírók: Bilkei-Gorzó István Balázs
Gyurcsák Ferencné
Kalina Yvette

Védők: Léránt György (Hárs Márton védője)
Sándor Dániel (Kovács Gergely)

Tényállás (Hárs Márton ügyében): Hárs Márton 17 igazolatlan órát gyűjtött össze, ezek zömmel késésekből származnak. Marci több esetben megszegte a Politechnikum szabályait: tanórák ideje alatt meg nem engedett helyen tartózkodott

és a gólyabálon alkoholt fogyasztott. Ezekért már osztálykeretben megbüntették: igazolatlan órákat kapott, illetve eltiltották a sítáborban való részvételtől.

Bírósági döntés: Marci nem képviselheti a KN osztályt az Iskolabíróságon. Ha ebben a tanévben még bármilyen ügy miatt a Bíróság elé kerül, úgy az eddig történeteket a Bíróság súlyosbító körülményként fogja figyelembe venni.

Tényállás (Kovács Gergely ügyében): Kovács Gergelynek szintén 17 igazolatlan órája van, az úszás órákat rendszeresen nem látogatja, kétszer találták meg nem engedett helyen tanórák ideje alatt. Az iskolában sokszor elfogadhatatlanul viselkedik: zavarja a tanórákat, letépkedte a mások által készített plakátokat, az étteremben levett egy lámpát és elhagyta a helyszínt anélkül, hogy tettéért vállalta volna a felelősséget.

Gergő az általános magatartási problémák miatt nem mehetett sítáborba, és az ebédlőből is ki lett meghatározott időre tiltva.

Bírósági döntés: A Bíróság felkérte az osztályfőnököket, hogy készítsenek feljegyzéseket Gergő politechnikumi viselkedéséről, figyelembe véve a szaktanárok észrevételeit, majd a kéthavonkénti a bírósági üléseken Kovács Gergely ügye ismét napirendre kerül, ahol - ha szükséges - újabb bírósági döntések születnek. Az ítélet a tanév végéig van érvényben.

A határozatok ellen 15 napon belül fellebezni lehet.

Budapest, 1993. december 9.

az Iskolabíróság nevében
Kalina Yvette

Karácsonyi kívánság

A testkultúra órákrol igazolatlanokkal való távolmaradás ügyében lefolytatott bírósági tárgyaláson egyik kollégámat időzve beszéltem erről: dolgozni és szenvedni. Emlékezetem akkor sajnos megcsalt: az általam idézett munkatársam nem ezt mondta, ezért ezúton kérek elnézést minden kollégámtól, aki - mint eme "szörnyszülött" gondolat szülőanyja vagy szülőapja - eszébe juthatott a Politechnikum diák iskolapolgárainak. Én azonban tartom ezt a véleményt. Meg kell tanulni dolgozni és adott esetben el kell tudni viselni a szenvedést is valamilyen önként vállalt és ettől már nyilván önmagában is értelmes cél érdekében.

Szerintem a dolog - amiről a szó akkor több órán át folyt a tárgyaláson - végtelenül egyszerű és persze ugyanakkor sokkal bonyolultabb is, mint ahogy első nekifutásra látszik.

Egy liberális iskola többek között attól is liberális, hogy a másságokat tekintetbe veszi, elfogadja, kiteljesedésüket segíti. Ez igaz kell, hogy legyen a tantárgyra is. Hiszen a társadalomismeret, a matematika, az idegen nyelv, a testkultúra, az informatika és felsorolhatnánk valamennyit, mind-mind számos egyedi sajátossággal bír. Ezek a specifikumok a tantárgyak szervezeti kereteit, oktatási rendszerüket erősen meghatározzák.

A testkultúrából a tananyag elsajátítását végső esetben sem a vizsgakényszer, hanem az órára járás, az óráról órára való produkció, az ott megvalósított teljesítmény biztosítja. Ezen az órán a "dolgozás" és a "nem dolgozás", a munka kerülése nagyon nyilvánvaló, minden, ami történik, szem előtt van. Ez egyetlen más tantárgy esetében sincs ennyire így. Be kell menni és muszáj csinálni. Nem lehet kint maradni, vagy bent elfeküdni, elpihenni, meghúzódni a hátsó padban... Eddig egyszerű a dolog, innentől azonban túlmutat a tantárgy keretein, és általános érvényű következtetések levonására ad alkalmat.

Úgy érzem a testkultúra ügye csak a jéghegy csúcsa. Legjobban talán ennél a tantárgynál látható mindaz, ami a Politechnikumban általános. Általános, mert nagyon sokakra jellemző. Nehogy félreértsztek: tudom, remélem, hogy sokak esetében nem igaz, amit írok, de az elviselhetőnél sokszor nagyobb azoknak a száma, akikre a cikkem adta személyleírás - sajnos - pontosan ráillik. A matematika házi feladatok megoldásának meg sem próbálása, a nyelvtanra való felkészületlenül érkezés, a határidős munkák le nem adása, a kötelező feladatok el nem végzése, a nem tanulás, a vizsgákra való fel nem készülés, általában: az önként választott munkahelyen - Vigyázat! A középiskola ilyen! - való munkavégzéssel járó erőfeszítések, kényszerek - amelyek sokszor bizony szenvedéssel járnak - nem vállalása, állandóan a könnyebb út megkeresése - nos, ez az a tünetegyüttes, amelyet el lehetne nevezni mondjuk "politechnikumosa vírusa"-nak. Azt gondolhatnánk, hogy a Politechnikum eme vírus melegágya. Nagyon tetszetős és kényelmes lenne ez az állítás, ha nem élne itt nagyon sok olyan diák iskolapolgár is - szerencsére ők vannak többségben -, akik nem "fertőzöttek", és ezáltal nem is "fertőznek".

Én továbbra is úgy gondolom, hogy a Politechnikum közös ügyünk. Mindannyiunknak, akik itt tanulunk, dolgozunk, élünk. Részesei vagyunk a Politechnikum társadalmának. Elszenvetői és alakítói vagyunk mindannak, ami itt történik: ez az iskola tényleg a második otthonunk. Biztos vagyok abban, hogy sokunk nevében kérem, kívánom, elvárom, követelm: Ti, akiknek annyi rosszat köszönhet a Politechnikum, Ti, akik legtöbbször csak romboltok - lelkesedést, hitet, színvonalat, iskolát - és soha nem vagy csak nagyon ritkán építetek ..., döntsetek végre! Akartok-e velünk élni? Ha igen, akkor tegyétek hozzá az "ÜGYHÖZ" azt, amiben jók vagytok, azt, amivel szeretnétek, tudnátok jobbitani. Ha nem, akkor csak egy lehetőségetek van, ami még mindig becsületesebb, mint a vegetálás, a maradás, a helyben "fekvés". Várom "válaszotokat"!

És még egyet. Mindannak ellenére, amit leírtam: nem mondtam le Rólatok. Még mindig hiszek Bennetek. És Ti Magatokban?

Molnár Lajos

Tisztelt Huhogás!

Mint bizonyára tudják a Testkultúra Tanszék idén új rendszert vezetett be: 3 kötelező órát követ 1 szabad óra.

Ezt a döntést önkényesen, a diákság megkerülésével, tisztán szakmai kérdésnek nyilvánítva hozták meg, szerintünk ez a hozzáállás egy liberális iskolában elfogadhatatlan. Ezúton kérjük a döntés felülvizsgálatát, lehetőleg a tavalyi gyakorlat (1 kötelező óra, 1 szabad óra) visszaállítását

Köszönettel:

Simon Bálint	SP
Csörgöl Akos	MP
János Péter	Szodi
Gálfi László	Szodi
Székely Árpád	YN
Fodor Zoltán	Vácz
Kiszló Ákos	Kiszló
Olajvári Átila	KN
Balogh Sándor	KR10

Testkultúra tantárgyfelelősök

Tisztelt Testkultúra Tantárgyfelelősök!

A tantervi célok és követelmények, illetve az ezekre épülő tananyag, valamint végsősoron a tanórák tartalmát meghatározó szervezeti keretek kidolgozása szakmai felelőssége alapján valóban a tanári testület - általános kérdésekben a Huhogás szakmai munkabizottsága, szűken tantárgyi jellegű kérdésekben a tantárgyi munkacsoport - feladata, kompetenciája. A testkultúra tantárgy kötelező és szabad óráinak aránya egyértelműen meghatározza a tanítás tartalmát, lehetővé vagy lehetetlenné teszi a tantervi anyag elvégzését. Mindezek értelmében a beadványokban felvetett kérdés valóban a mi szakmai kompetenciánkba tartozik. Ugyanakkor néhány dologra szeretnénk felhívni a figyelmeteket.

1. A tavalyi tanév végén több körben vitattuk tervezetünket - annak azokat a részeit is, amelyek tisztán a pedagógusközösség szakmai kompetenciájába tartoznak - a tantárgyfelelősökkel, akiknek az osztályaik véleményét is módjában állt kikérni.

2. A tanév végén az Iskolanácsra tartozó részeket nevezett testület elé terjesztette a pedagógusközösség, és mivel akkor az IT a szülői- és a diáktoldal elégtelen számú részvétele miatt határozatképtelen volt, az 1993/94-es tanév szeptemberi IT ülése elé újlag odakerült a tervezet, amelyet akkor a testület nagy többséggel el is fogadott.

3. Komolyabb lenne a beadványotok, ha a valóság teljes pontossággal szerepelt volna benne. A tavalyi tanév első felében létezett az egy kötelező, egy szabad óra rendszere, a tanév második részében két kötelező órát követett egy szabad óra.

4. Amennyiben a pedagógusközösség vagy annak egy munkacsoportja egy szakmai kérdésben a diákok véleményének kikérése után dönt, eljárása a diákság önkényes megkerülésének semmiképpen nem nevezhető.

5. Úgy gondoljuk, hogy egy liberális iskolában is vannak szakmai kérdések.

Tisztelettel kérünk Benneteket, hogy gondolatainkra minél hamarabb, írásban válaszoljatok, fejtsétek ki véleményeteket!

Végül el kell mondanunk, hogy nem egészen értjük - ha úgy éreztétek is, hogy beadványotokkal a Huhogáshoz kell fordulnotok (amivel semmi bajunk nincs!) -, miért nem küldtétek meg nekünk is mint érintett félnek írásotok másolatát? Úgy véljük, mindenképpen elegánsabb dolog lett volna. Természetesen készek vagyunk a szóban forgó szakmai döntés indokait - a tavalyi többszöri egyeztetés ellenére - újra megbeszélni Veletek!

Tisztelettel:

Budapest, 1993. október 21.

Molnár Lajos
a Testkultúra Munkacsoport nevében

Tisztelt Testkultúra Tantárgyfelelősök!

A testkultúra órákra vonatkozó beadványotokra október 21-én levélben válaszoltunk. Ebben kifejtettük véleményünket, cáfoltuk állításaitokat, feltettünk kérdéseket és megkértünk Benneteket, hogy írásban reagáljatok. Ezt a mai napig sajnos csak a KÁBé osztály tantárgyfelelőse tette meg - neki ezért köszönet -, így a helyzet komolytalanságára való tekintettel az ügygel tovább nem tudunk és nem is akarunk foglalkozni. Ugyanakkor biztosak vagyunk abban, hogy hallgatásotok igazunk elismerését jelenti. Persze ezt is jeleznetek kellett, illett volna.

Még mindig tisztelettel:
Politechnikum, december 10.

a Testkultúra Munkacsoport

AZ ÜGYELETTRŐL

(Egy ügyeletvezető diák észrevételei)

Az ügyeletbe beosztott diákok nem veszik komolyan a dolgukat, nem látják az egész értelmét, és ebből az sül ki, hogy nem végzik el rendesen a munkájukat. Így a nap végén az ügyeletvezető diáknak és tanárnak kell rendbe tenni az egész épületet. Én eléggé tehetetlennek éreztem magam, mikor szinte majdnem minden ügyeletes osztálytársam különböző kifogásokkal elhanyagolta a munkáját, feladatát.

Komolyabban kellene venni ezt mindenkinek!

Ha volt ügyeletes tanár, akkor rendesen ment minden, de ha elment, vagy be sem jött, vagy egyáltalán be sem volt osztva...

Mikor ezt megemlítettem egyszer, az volt a válasz (kb.): Nézd végig Anikóval (Klein Anikó - MP), és kész!

Szinte egy hétig nem volt ügyeletes tanár délutánonként. Reggelente egy kicsit sűrűbben találkoztam velük. Ebédnél már általában mindenkinek eszébe jutott, hogy az étkezőben a helye.

Az ebédnél többnyire rend volt, csak sokszor mentek az első ebédszünetben rózsaszín ebédjeggyel, így tömeg lett, és a végén a sárga ebédjeggyel érkezőknek nem maradt hely.

A terem kinyitása is sokszor rám maradt, holott megbeszéltük a Fórumon, hogy ez nem a diák feladata.

Úgy tudom, a tanárok ezt vállalás útján osztják be. Én azt gondolom, nevetséges olyankor elvállalni az ügyeletet, amikor nem is lenne bent az iskolában. De ha mégis így van, majd később kiderül, hogy egyéb programja elszólítja, legalább szóljon!

Az óraadó tanárok szintén elfelejtik, hogy nekik is segíteni kellene rendet rakatni, három szó lenne! Ehelyett elmennek, beengedik a következő osztályt. És így már képtelenség az óra utáni rendrakás.

És most egy-két jó dolog, dicséret:

Köszönöm

- Jakab Juditnak, hogy mindig rend volt abban a teremben, amiben tanított;

- Molnár Lajosnak,

- Bágyi Lászlónak,

- Mamának,

- Haluszka Tibornak, akikkel jó volt együtt

ügyelni;

- F. Krisztiánnak,

- Matos Andinak,

- Cs. Ákosnak,

- D. Leventének,

- L. Melindának,

- A. Évának, akik rendesen végezték

ügyeletesi teendőiket.

Remélem, a hibákat mihamarabb ki tudjuk közösen javítani, a jó dolgokat pedig továbbra is megtartjuk.

Schindler Réka - MP

A novellaelemző fakultáció Modiano Lelki postájával is találkozott a hallgatók. Az elemzés során azt a feladatot kapták, hogy folytassák, illetve értelmezzék valamelyik "valóságos" vagy "lehetséges" szereplő megszólalásából a történetet. A következő lapokon az először az eredeti novella, majd néhány új "befejezés" ill. átírat olvasható.

MODIANO: LELKI POSTA

Egy normandiai fürdőhelyről írok önnek, asszonyom, ahová egy hónapja vetett a sors. Párizsban lakom, de egy idő óta az óvatosság arra biztatott, hagyjam el a várost, minél előbb. Nem szeretnék kitérni a részletekre, elég, ha ennyit tud: a vesztetre törtek. Egy idős munkatársam volt szíves kölcsönadni tengerparti házának kulcsát.

Igen szerény kis fürdőhely ez itt, a századelőn volt divatos. A strandon ma is áll még egy sor ütött-kopott kabin. Az anglonormann stílusú ház az "I. Albert-villa" nevet viseli. Ablakaiból lelátni a La Manche-csatornára, a mólóhoz vezető sétányra, távolabb pedig a kínai pagodát utánozó kis kaszinóra. Seholy egy árva lélek, csak a sárlányok. Az a néhány szomszédos villa mind lezárva áll. S a tenger, most, decemberre, különös, vérszürke színbe öltözött. Hát igen, ezennel fel is állítottam önnek a díszletet.

Többnyire a második emeleti kis szobában tartózkodom. A csíkos papírtapéta repedezik a falon. A padlón régi képesújságok egész évfolyamai tornyosulnak. Hosszú napokat töltöttem a lapozgatásukkal, s az egyikben felfedeztem egy hosszú riportot: önről. Az ötvenes évekből való, ön akkor indult el a pályán. A riport címe beharangozza: "Új csillag született." Látni önt félprofilból, szemből és profiltól, fekete-fehérben és színesben. "Naponta ezer levelet kap, saját kezűleg válaszol." Kétségtelenül ez a mondat adta az ötletet, hogy írjak önnek. Kivágtam a nagy címlapfotót, s felragasztottam szemben az ajtóra.

Addig-addig néztem, míg megértettem, mi is tetszik önben: a szépsége, ez csak természetes, de legfőképpen tekintetének szomorúsága, roppant őszinte arckifejezése. Ez mindig szíven ütött, valahányszor megnéztem a filmjeit. Lehet, hogy nem ért velem egyet, de én csak azt mondom, amit gondolok, Asszonyom.

A fényképe ott az ajtón felér a személyes jelenléttel, s be kell vallanom, egyedül éreztem magam (főként aztán, hogy a kutyámat megölték. De erről később még szó lesz.) Belefogtam hát egy levélbe, azzal a szándékkal, hogy elmesélem önnek a történetem. Pár sor után összetéptem. Féltem, hogy csak untatom vele: faragatlan és hóbortos ötlet olyan valakinek írni, akit nem ismerünk.

Viszont ma este, látja Asszonyom, nincs más választásom. Az imént rádöbbsentem, hogy önön kívül senkim sincs e földön, akire rábízhatnám titkomat. Az az idős munkatársam, akiről már beszéltem, és aki volt szíves kölcsönadni a házat, nem értené meg, milyen iszonyatos a helyzetem. Nem, biztosan nem értené meg.

Tudom jól, visszaélek a türelmével. Vajon végigolvassa majd ezt a levelet? Hiszen bizonyára annyian írnak önnek karácsonyra, meg újévre!... Megpróbálok mindent a

lehető legvilágosabban és legtömörebben összefoglalni. Egyébként is, az idő sürget.

Minden azon a délutánon kezdődött, amikor elhagytam a villát, és sétára indultam a kis fürdőhely utcáin. Esett az eső, bemenekültem egy kávéházba. Először észre sem vettem őket. Mind a négyen ott ültek a hátsó asztal körül. Hosszú percekig könyököltem a pulton, de senki oda se jött hozzám. Végül a legfiatalabb nehézkesen odacammogott, s elém állt. Katonaköpenyt viselt, mely lötyögött a testén. Egy ürmöst rendeltem. Mintha nem is hallotta volna. Csak bámult rám mereven, üveges szemmel, állát kihívón előreszegte. Aztán, teljesen váratlanul, öklével minden ok nélkül jó erősen a gyomromba vágott. S egyre csak állt ott, bárgyú képpel. Majd együgyű mosolyra nyílt az ajka. A hátsó asztalnál a másik három mogorva, ugyanakkor kárörvendő képpel mustárgatott. A szőke bajszos rágeszalóképpel nyíltan hahotázott. A brillantinos hajú szépfü odavakkantott: "Ma még ne üsd agyon, Jacqueline (a támadomhoz szólt), arra még ráérünk..."

"Jacqueline" visszament és leült az asztalukhoz. Főbbé ügyet sem vetettek rám. Kimentem az esőbe.

Attól a naptól kezdve szünet nélkül üldöznek, czerféléképp zaklatnak. Arra az esetre, ha esetleg valami SÜLYÖS dolog történne velem (s ez szinte bizonyos), megadom önnek a nevüket, s minden egyéb adatot, amit sikerült róluk összeszednem. (Lesz olyan kedves, hogy közli mindezt a rendőrséggel: megkönnyítené a nyomozást. Persze megértem, ha ez az eljárás visszariasztja. Egyébként akkor már úgyis késő, nem lesz az egésznek semmi jelentősége.) De azért ideírom, amit tudok.

A legfiatalabb neve tehát Jacqueline. Családi név lenne, vagy tán becenév? Mit számít? Huszonöt év körüli fiú. Durva vonású arca akár egy holdkórosé. A szeme egészen fakó. Bőre tejfehér. Állítólag a "Kikötő"-bisztró tulajdonosa, ott támadt rám először.

Gomaz, Henri: jó negyvenes. Alacsony, szőke, bajszos. A Le Havre-i Galeries Modernes áruház volt osztályvezetője, feltehetőleg sikkasztás miatt elbocsátották.

Zizi Faure: harmincöt éves. Kiöregedett bokszoló, Contentin légsúlyú bajnoka volt. Sudár termetű, barna haját brillantinnal ápolja. Hosszú szempillák, bársonyos tekintet, amelyben néha mélabú csillan fel. Az elvetélt bokszoló neuraszténiáját megpróbálja ürmösbe fojtani. Gide, Paul: alkoholista, mintha minden pillanatban szélhűdés fenyegetné. Zömök, túltáplált, ötvenes. Vörös haj. Harsány hang. Kötelkedő természet. Kerepel, akár egy rikkancs. Régebben állítólag egy autóbuszgaráznál dolgozott.

Bocsásson meg, hogy bemutattam ezeket a nem túl vonzó figurákat. Tudja szégyellem is magam. Minél tovább nézem az ön kedves arcát és (ahogy az újságok írják):

“érzéki” száját, annál inkább rádöbbenek, hogy nem önmagának való ez a história.

Még nem beszéltem a kutyámról. Tetszett volna önnek. Labradori eb volt: elnyúlt a lábamnál, folyton vigyázott rám, szeme cigányos gyengédségtől párás. Magammal hoztam a száműzetésbe, ide, a normandiai partra. Egy délután, míg vásárolni voltam, elvágta a torkát. A hátsó verandaajtón át jöttek be. Jacqueline volt a tettes. Mikor hazaértem, láttam az egész bandát: Jacqueline a villa rácskerítésének támaszkodott és ugatott. Gomaz, Gide és Zizi Faure a padon ült. A kutyám máskor mindig elém jött. Rögtön megértettem, hogy mi történt.

Az ilyen dolgokból jön rá igazából az ember, hogy idegen világba tévedt.

Egyik este elsétáltam a kaszinóig, amely - mint már említettem - kívülről kínai pagodára emlékeztet. (Ugyanis ezen a fürdőhelyen 1880 körül lendült fel az élet egy milliommossá lett hajdani tengerésztiiszt működése nyomán. Úgy látszik, a Távol-Kelet nagy hatással volt rá, a kaszinó tervét maga készítette.) Szombat volt. A porlepte hodály közepét tekepálya foglalja el. Nagy meglepetésemre Jacqueline volt a krupié. Most is, mint rendszeren, katonaköpenyét viselte, amely lötyögött a testén. Henri Gomaz, kissé a háttérbe vonulva, egy gyufaszálat rácsált. A csillár olyasféléképpen világította meg őket, hogy egy nemrég olvasott regény címe jutott az eszembe: *Hideg fényben*. Gomaz felemelte a fejét, s csúfondáros arccal figyelt. Jacqueline odajött hozzám, s durván a kijárat felé taszigált. Zizi Faure a karomat cibálta, közben hallottam, hogy Gide kásás hangon így szól: “Most aztán ellátjuk a baját, ugye, Henri?” Zizi Faure egyre csak szorongatta a csuklómat, s időnként ködös pillantásokat vetett rám. Vajon a brillantintól vagy a parfümtől árasztott ibolyaillatot maga körül? Egy rúgás a lágyékomba. Jacqueline-tól. Egészen a mólóig vonszoltak. Ha útközben szembe nem találkozunk egy arra kódorgó biciklissel, aki tüzet kért (éltem az alkalommal, s nyakamba szedve a lábamat, faképnél hagytam őket), azt hiszem, sőt biztos vagyok benne, hogy megölték volna. Bizony, Asszonyom.

Több ízben is elmentem a csendőrségre, magyaráztam az esetet, védelmet kérem. Kedvesen bár, de újra és újra kidobtak. Szerintük Gomaz, Gide, Faure és Jacqueline tiszteletre méltó, minden gyanú felett álló személyek. A kutyát csakis valami csavargó ölthette meg. Úgy gondolják, túlságosan ideges, képzelődő vagyok. Legutóbb határozottan éreztem a tizedes kétségbeesését. Igen, kétségbe vonja, hogy épeszű vagyok. Udvariisan megkért, ne alkalmatlankodjam többé, ellenkező esetben “intézkedéseket foganatosít”. Miféle intézkedéseket?

December 24-én, a karácsonyra való tekintettel éjszakai különélőadást tartottak a “Viking”-moziban. Épp az ön első filmjét adták, amelyikben a közönség felfedezte. Képzelteti, mekkora izgalommal láttam önt viszont a filmvászonon. Rögtön nem éreztem magam olyan egyedül, s ez csak megerősítette szándékomat, hogy írok önnek. Az a jelenet a hegyi kisvasútban éppúgy felkavart, mint első ízben, tizenöt évvel ezelőtt a Cinéac-Ternes

moziban. (Akkoriban tizenkét éves voltam, s még mit sem tudtam az emberi gonoszságról. Miután láttam a filmet, írtam önnek néhány szót: autogramot kértem. Ön nem válaszolt, de én megérttem: az a tengersok levél, s mind a csodálótól...) Az arca a kisvasút ablaka mögött, szomorú szeme, az arcán legördülő könnyecseppek... Huszonhét éves fővel újra átéltem mindazt, amit tizenkét évesen éreztem... De meg kell mondanom: ön semmit sem változott. Hajszályait sem öregedett. Nem, Asszonyom. Önre és e csodálatos karácsonyi ajándéokra gondolva tartottam hazafelé a villába: egy filmet láttam... Önnel... ezen a nyomorúságos, ellenséges fürdőhelyen. Mikor a tengerparti sétányon haladtam - bocsássza meg, hogy ilyen betegesen egyhangúra sikerül a levelem, sajnos, nem én tehetek róla -, ismét megpróbálták megölni. Ezúttal egy fekete “Frégate”-ban ültek, ugye emlékszik ezekre az ötvenes évekbeli gyászos autókra. Jacqueline vezetett. Harminc méterre tölem hirtelen beletaposott a gázba, az egyik villa falához tapadva, épp hogy ki tudtam kerülni a “Frégate”-ot. Az autó lelassított. Sűrölte a testemet. Mikor elhaladt mellettem, Gide kihajolt az ablakon, s ököllel rám sújtott. Zizi Faure az ablaküveghez nyomta az orrát, s ettől rémisztő lett az ábrázata. Gomaz, a hátsó ülésen, még mindig a gyufaszálat rácsálta. Atfutottam a sétányon, Jacqueline vadul hátrált, s ezúttal csak annyi időm maradt, hogy levessem magam a homokpartra, s így kikerüljem az autót. Teljes gázzal elrobogtak a kaszinó irányába.

Ma december 31-e van. este tizenegy óra. Elállt az eső, meg a szél is. A második emeleti kis szobában írom ezt a levelet. Időnként kitekintek az ablakon, s látom, itt ólálkodnak a villa körül. Eltűnnek, majd újból kitarotán visszazálingóznak. Kis csoportjuk ezen a tengerparti sétányon valahogy szájalmas és valószerűtlen. Jacqueline halad elől a lábszárát verdeső katonaköpenyében. Gomaz a vállá közé húzott nyakkal, óvatos léptekkel követi. Zizi Faure jól kihúzza magát, látszólag mit sem veszített hajdani karcsúságából. A testes Gide zárja a menetet, fújtatva, tántorogva. A villanyoszlopról “hideg fény” esik rájuk. Már oda sem kell néznem, Asszonyom. Hallom őket. Énekelnek. *A Volt egyszer egy kis hajó...-t, az Ó, zöld fenyő-t, a Marseillaise-t...* Hangjuk hol elhalkul, hol felerősödik, ahogyan távolodnak vagy ismét közelednek. Várom őket, a gyilkosaimat. Öröktől fogva, Asszonyom. Megpróbálom majd kihasználni azt a pillanatot, mikor nem figyelnek rám - azt a pillanatot, mikor valamennyi sziréna egyszerre sív fel - (igen, el is felejtettem mondani, hogy e különös vidéken szirénaszó adja hírül az újévet), ki fogom használni azt a pillanatot, hogy elfussak a postára, és bedobjam önnek a levelet. Azután már megölhetnek. Legyen vége. De ezen a Szilveszter-éjjelen, mely szomorú, mint a legtöbb Szilveszter-éj, feltétlenül el akartam mondani önnek, még egyszer, utoljára, hogy mennyire csodálom és tiszteltem, hogy sok boldogságot és sikert kívánok az új esztendőre.

(Déva Mária fordítása)

VARIÁCIÓK A FOLYTATÁSRA

1.

Egy franciaországi kis lebújban két sör mellett jót röhögött a tizedes meg a haverja azokon a szerencsétleneken, akiket a halálba kerget a sors.

- Má' megin' itt volt az a barom, tudod, aki azér' s'ér, mer' elvágta a kutyája nyakát, meg mer' meg akarják ölni, üldözik és ilyesmi.

- Ja, inkább az ilyen balfékek nyakát kéne elvág-

ni.

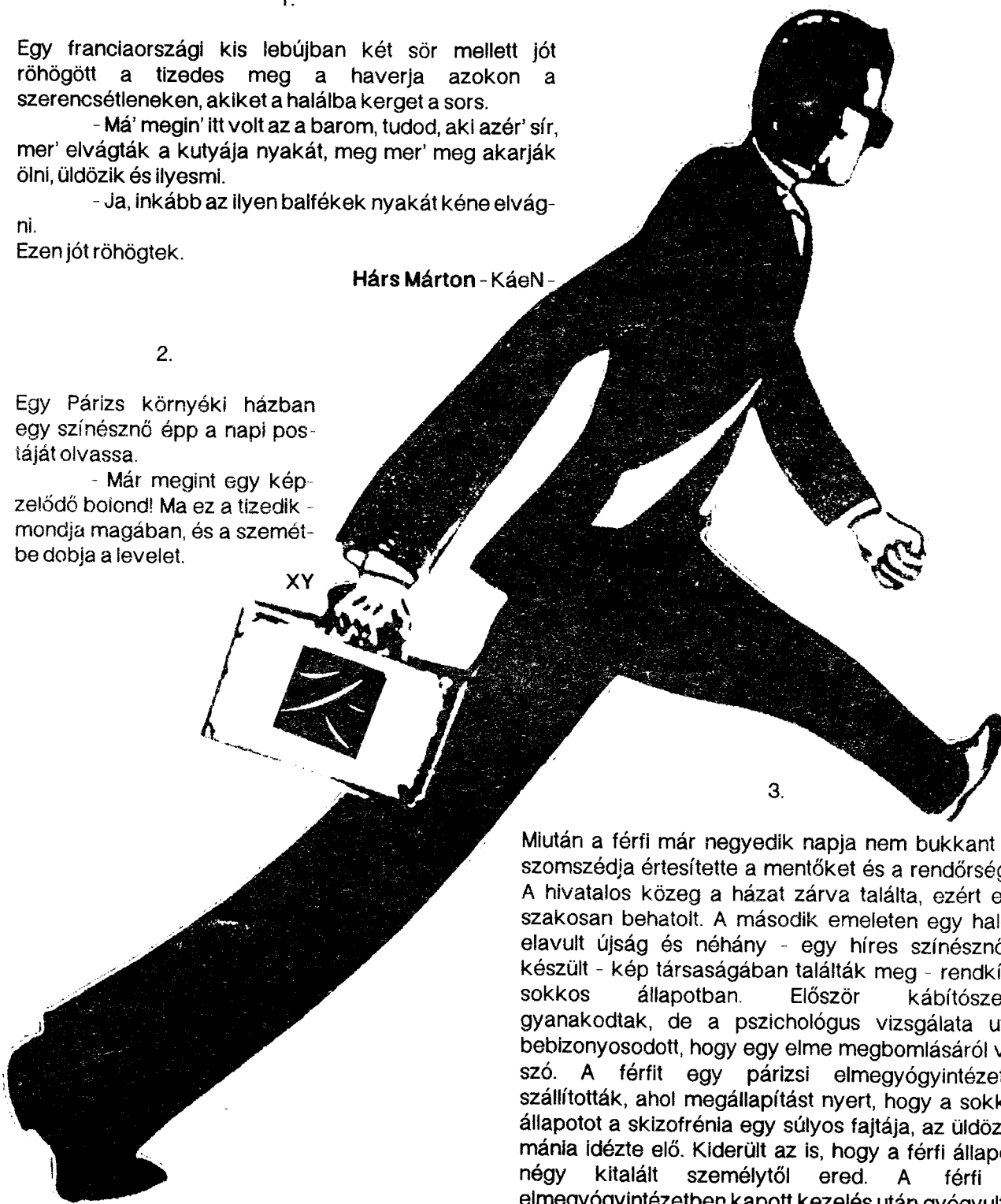
Ezen jót röhögtek.

Hárs Márton - KáeN-

2.

Egy Párizs környéki házban egy színész nő épp a napi postáját olvassa.

- Már megint egy képzelődő bolond! Ma ez a tizedik - mondja magában, és a szemébe dobja a levelet.

3.

Miután a férfi már negyedik napja nem bukkant föl, szomszédja értesítette a mentőket és a rendőrséget. A hivatalos közeg a házat zárva találta, ezért erőszakosan behatolt. A második emeleten egy halom elavult újság és néhány - egy híres színésznőről készült - kép társaságában találták meg - rendkívül sokkos állapotban. Először kábítószerre gyanakodtak, de a pszichológus vizsgálata után bebizonyosodott, hogy egy elme megbomlásáról van szó. A férfit egy párizsi elmeógyógyintézetbe szállították, ahol megállapítást nyert, hogy a sokkos állapotot a skizofrénia egy súlyos fajtája, az üldözési mánia idézte elő. Kiderült az is, hogy a férfi állapota négy kitalált személytől ered. A férfi az elmeógyógyintézetben kapott kezelés után gyogyultan távozott.

Epilógus

A férfit két nappal a távozása után a Szajnából húzták ki. Valószínűleg öngyilkosságot követett el.

a Pszichiátriai Intézet Jegyzőkönyvvezetője

4. A rendőrőrsön

A tizedes - figyelembe véve, hogy nem akárkivel, hanem személyesen a nagy színésznővel ül szemben - gondterhelt arccal nézett fel a levélből. A színésznő - szép szomorú szeműt a tizedesre vetve - izgatottan így szólt:

- Látja, tizedes úr, ezért hoztam el önnek ezt a levelet, hiszen szerencsétlen embert folyton zaklatják, rettenetes, amit el kell viselnie attól a négy álnok gazembertől.

A tizedesnek, mielőtt válaszolt, egy gondolat suhant át az agyán: vajon hogyan reagálna erre a levélre, ha nem egy ezüstróka-bundás, drága francia parfümillatba burkolódzó, szépszemű hölgy ülné vele szemben, hanem egy közönséges, kopott kabátos kispolgár? Végül így szólt:

- Igen, igen, nagyságos asszony, ez valóban komoly ügy...

a mindentudó narrátor

A főnyomozó szemszögéből

1.

Megint itt volt ez a szerencsétlen idegbeteg. Eldurran az agyam tőle. Kérem én, normális ez?! Méghogy Jaqueline! Meg a jó öreg Gomaz! Hogy nem tudják, miről beszélek? Elnézést, de ez az ember tényleg felidegesített. Ez a szerencsétlen flótás azt állítja, hogy Jaqueline, Gomaz, Zizi és Gide folyton molesztálják. Illetve dehogy molesztálják, ki akarják csinálni! Meg akarják ölni! Gratulálok! Én meg Jézuska vagyok! Mindenesetre ez valószínűbb, mint az előző állítás. Ráadásul ezt nem először adja elő nekem, hanem egy ideje rendszeresen jár a nyakamra ezzel a hülyeséggel. Ja, azt meg majd' elfelejtettem, hogy a kutyájának is átszabták a nyakát. Hogyne! Jobb dolguk nincs is. Szegénykém, azt hiszem, egy kicsit meghibbant. Még egy-két ilyen idióta ideköltözik, aztán annyi a városnak! és pont ezt a négy rendes manuszt vádolja! Na mindegy, ha még egyszer idejön, akkor gondoskodni fogok róla, hogy többet ne tegye. Nahát! Erre meg kell húznom ezt a laposüveget...

a rendőrfőnök

2.

Tisztelt Asszonyom!

Egy sajnálatos esemény kapcsán írok Önnek. Városunkban, az I. Albert villában meggyilkoltak egy férfit. Mivel az áldozat élő rokonait nem lel-tük fel, Onhoz fordulok, ugyanis az elhunyt szobájában egy Önnek címzett levelet találtunk. A gyilkosság december 31-én éjszaka történt, és másnap találta meg a tetemet városunk hét tiszteletre méltó polgára, Zizi Faure és Henri Gomaz.

Ha tud segíteni a nyomozásban, kérem keressen fel.

Örök híve:

Rendőrfőnök

Ui.: A legújabb filmjében csodálatosat alakított.

3.

Az ügyet a tizedesre bízta, mivel nekem már elegendő volt páciensünkből és a kitalált gyerekesmeséiből.

Amikor először itt járt az őrsön, véletlenül komolyan vettem Elhittem neki a mesét a négy fickóról, akik követik, ütik-verik, s soha sehol nem szállnak le róla. Csakhogy mikor másodszorra jelent meg előttem, megemlítette üldözői nevét. Történetesen Jaqueline-ét is, a legjobb barátomét a városban. (Ha ellátogatok a bizstrójába, mindig megvendégel, sőt néha még fizet is nekem - de ez magánügy.)

A másik három gazfickót, akarom mondani állítólagos üldözőt személyesen kerestem fel, s vizsgálgattam őket, képesek lennének-e kikészíteni egy embert. Miután úgy tűnt, igen, tettem nekik egy ajánlatot, ami számukra erkölcsi, nekem pedig anyagi okokból mindenképpen előnyös.

Lényeg, hogy mikor harmadszorra is megjelent - most már - "állandó ügyfelünk", megkértem a tizedest, szépen, diszkréten küldje a francba emberünket. El kell hitetni vele, hogy örülnek nézük. (Mondanom se kell, hogy a tizedesemnek is jutott valami a mellékkeresetemből, amit üldözőinek köszönhetek.)

Ezzel el is lett volna intézve az ügy, de mint nyomozót elkezdett érdekelni az indíték, azaz hogy miért háborgatják ezt a szerencsétlen idegent. Ki is derítettem, de azt hiszem, a novella szempontjából érdektelen lenne elárulnom. A kedves olvasó csak maradjon meg abban a tudatban, hogy egy örülttel van dolgunk, aki üldözési mániában szenved.

Egyébként már magam sem tudom, mit gondoljak: a minap, Szilveszter éjszakáján, mikor fölzúgtak a szirénák, láttam emberünket, amint épp kiugrott egy ajtó mögül, elrohant a postához, majd - mint akit puskából lőttek ki - visszazáguldott a házához. Hát normális az ilyen?!

a főnyomozó - KáOsz

4.

A közelmúltban történt... Ültem az irodámban, kávét ittam, és mellé a feleségem által sült mézes süteményt ettem. Kinn élesen sikoltottak a sirályok. Hirtelen egy férfi rontott az irodámba. Arca fehér volt, haja csapzott, hosszú szürke ballonkabátot viselt, szemén látszott, hogy néhány éjszakát már átvirrasztott. Első ránézésre egy üldözési mániás, agyalágyult párizsinak gondoltam. (Ha idevalósi lett volna, valószínűleg legalább látásból ismerném.) Mint később kiderült, valóban Párizsból jött, és arról panaszkodott, hogy üldözik és meg akarják ölni...

Igyekeztem megnyugtatni a férfit, és finoman elküldtem. Egy héttel később újra jött, és megint azt állította, hogy nyilvános helyen bántalmazták. Leráztam, de néhány nap múlva ismét beállított. Ekkor azzal a mesével állt elő, hogy autóval akarták elűtni.

Betelt a pohár! Kidobtam az irodámból, és megmondtam, hogy legközelebb csak tanúval jöhet.

Ezt a kijelentésemet nemsokkal ezután megbántam, mert a férfit Sziiveszter másnapján holtan találták. Négy késszúrás végzett vele...

másodkéz - KN

A címzett szemszögéből

Egy levélkupac közepén ülök, a szobámban. Késő este van. Az utcán már csak álmos részegek dülöngélnek. Végre nyugalom van körülöttem.

Egy újabb levél olvasásába fogok. Ez már ki tudja, hányadik ma! És összesen?! Nem lehet számontartani.

Mikor kibontom a borítékokat, a levelek terjedelmét nézem meg először. Ez is, amit a kezemben tartok, egy sablonos üdvözlőlap, amit így karácsonytájt szokás kapni. Azonban a szöveg igen hosszú rajta. És már a címe is furcsa: Lelki posta. Érdekes. Ez valahogy más, mint a többi.

Ahogy sorról sorra haladok, úgy kérdőjeleződik meg bennem az írója szellemi beszámíthatósága. Nem olvasom végig. Fáradt vagyok én ehhez. Nem vagyok abban az állapotban, hogy egy ilyen levelet végigolvassak...

a színész nő

A postáskisasszony szemszögéből

1.

"Jaj, drágaságom, de jó, hogy találkoztunk! Hogy szolgál a kedves egészséged? A férjed jól van? És a gyerekek?"

Hogy mikor megyek férjhez? Oh, tudod, drágaságom, hogy minden erőmmel azon vagyok, hogy összeszedjek valami gazdag, szép, erős, kedves férfit. Azt mondod, ilyen nem létezik? Hát akkor jól figyelj!

Ma délelőtt bejött a hivatalba egy férfi. Iszonyatosan jól nézett ki. Magas, fekete, nagyon jólöltözött (nem a szegényebbek közül való).

Valószínűleg régóta figyelhet engem, mert mikor berontott a helyiségbe, rögtön így kezdte: "Ezt a művésznőnek írtam. Kérem, ne haragudjon, ha érthetetlenül beszélek, de idáig futottam, tudja, meg akarnak ölni. A művész nő ugye elolvassa?!" - majd összeesett.

Mondtam neki, hogy persze, elolvasom, bár igazán nem kell művésznőnek szólítania, és nyugodtan felállhat. De úgy látszik, ő így akarta leróni előttem kegyeletét. Nos, jó - egyeztem bele -, akkor maradjon úgy! És akkor felbontottam a borítékot. Gyönyörű vallomás volt. Ez az úriember valódi művészlélek, bár én nem nagyon konyítok a művészethez, valószínűleg így fordulhatott elő, hogy egy-két dolgot nem egészen érték. (Bár bizonyára nagyon szépet jelenthetnek.)

Na jó, nem várokoztattak tovább, elmondom, mi állt a levélben. Végig úgy szólított, hogy művész nő. Egyszer valószínűleg (a hosszú éveken keresztüli megfigyelései során) látott engem egy kocsiiban, amikor sirtam. Itt nem nagyon értettem a dolgokat, mert valami moziról is említést tett. (Lehet, hogy moziból hazafelé jövet látott meg.) Arról is beszélt, hogy tizenkét éves korában ugyanott, ugyanebben a szituációban látott, és hogy nem változtam semmit.

Utalt a lakhelyére, biztosan azt akarja, hogy látogassam meg. Képzeld, olyan szerelmes belém, hogy már kényszerképzetek - ugye így mondják - gyötrik, melyeket a levélben is megemlíti. Ha nem tudnám, hogy az egész egy szerelmi vallomás, még a végén azt hinném, hogy tényleg meg akarják őt ölni. (Mert ezt is írta a levélben, hogy négy alak üldözi, már megölték a kuttyáját, meg majdnem őt is.) De én tudom, hogy az egész arról szól, hogy milyen reménytelenül szerelmes belém, és nélkülem nincs értelme az életének. (Na ugye, hogy átláttam a szítán!)

Egy kis humort is kevert a vallomásába. Azt írta, hogy ha majd sikerül üldözői elől egy kis egérutat nyernie, akkor majd eljön a postára, hogy odaadja nekem a levelet. (Hát nem édes?!)

Rájöttem, ki az a négy alak, aki üldözi: a féltékenység, a reménytelenség, a kishitűség és a ..., és a negyediket te találd ki!

Hát ennyi volt a levél. Hogy mi történt még? Mikor befejeztem a levél olvasását, láttam, hogy még mindig a padlón fekszik. Akkor bejött négy férfi, s egyesült erővel eltávolították a postahivatalból. (Biztos a barátai voltak, s a segítségére siettek, mikor látták, hogy régóta "padlón van".) Berakták egy fekete fregate-ba, és eltűntek a messzi távolba.

az egyik postáskisasszony - KN

2.

- Nem lehetne valami másról beszélgetni?

- Nekem van egy vicces történetem.

- Halljuk!

- Tegnapelőtt, mikor szortíroztam a leveleket, kezembe került egy furcsa boríték, amit egy híres színésznőnek címeztek. Ahogy jobban megnéztem, észrevettem, hogy nincs leragasztva. Ezt a jó alkalmat nem hagyom ki! - gondoltam. Kivettem a levelet és elkezdtem olvasni.

Jut eszembe, kértek kávét?

- Nem, nem, mesélj inkább tovább!

- Igen unalmasan indult a levél, egy férfi élettörténetét mesélte el. Később valami négy fickóról kezdett írni. Az egyiket Zizi Faure-nak, a másikat Gide Paulnak hívták, a másik kettőre nem emlékszem. Na mindegy, állítólag ők négyen meg akarják ölni a levélíró pasast.

- Ez nem egy normandiai fürdőhelyen történt?

- De, azt hiszem.

- December 29-ig ott takarítottam a csendőrségen. Az egyik nap hallottam, amit egy ember bejött az ügyeletes tiszthez, és előadta, hogy üldözik. Persze senkit sem érdekelt a hapsi, se a története.

- Tudsz még valamit?

- Nem.

- Akkor én folytatom. A levélből az derült ki, hogy Szilveszter este egész éjjel a háza körül ólálkodott a négy üldöző. Ő akkor írta azt a levelet, hogy kiöntse a szívét egy színésznőnek.

Miközben belemerültem az olvasásba, a kollégám behozott egy csésze kávét. Nem vettem észre, így mikor nyúltam a csöngő telefonért, sikerült fölborítanom. Természetesen a levélre! Teljesen átázott a papír, ki kellett dobni. Nem hagyott nyugodni a dolog, így fölhívtam a csendőrséget és egy bizonyos Zizi Faure után érdeklődtem. Közölték, hogy ilyen nevű ember nem szerepel a nyilvántartásban. Ekkor jöttem rá, hogy az egész csak hazugság volt...

a másik postáskisasszony

3.

Régóta dolgozom ezen a helyen. Állandóan stemplizni a leveleket - semmi szórakozást nem nyújt. Így hát ha valamelyik levél külseje megtetszik, vagy érdekesnek találom a feladót, kinyitom és elolvasom.

Mindig úgy érzem, mintha nekem írták volna. Általában jókívánságokat, élménybeszámolókat írnak az emberek. Én pedig olyan egyedül vagyok, mint a kisujjam, és olyan jól esik a többi ember öröme.

De hogy a címzettek megkapják a leveleket, mindig gondosan visszaragasztom őket, és így teszem a többi közé.

Említettem, hogy általában jókat írnak egymásnak a levelezők, de a minap egy szomorú és szokatlan írománnyal találkoztam. Egy férfi azt írta magáról, hogy négy fickó állandóan követi, s hogy figyelik őt. Írt a kutyájáról is, akit állítólag megöltek.

Egy nappal azután, hogy elolvastam ezt a levelet, egy zaklatott férfi rontott be a hivatalba, és azt kérdezte, hogy nem jött-e levele. Először azt hittem, hogy valami örült. Mikor aztán a rossz hírrrel elment, arra gondoltam, nem lehetett-e ő az előző napi szokatlan levél írója. Ezen gondolkodtam egész nap, de nem tudtam kielégítő bizonyítékokkal alátámasztani megérzésemet.

Ez az ember többször is bejárt a postára, de a számláin és néhány üdvözlőlapon kívül más küldeményt sosem tudtam neki adni...

a harmadik postáskisasszony - KN

4.

Tegnapelőtt, mikor bementem a munkahelyemre, egy halom levél várt rám. Nekiálltam válogatni, és akkor megpillantottam egy rózsaszínű borítékot. Elfogott a kíváncsiság. A színésznőnek volt címezve. Ez még több okot adott rá, hogy tüzetesebben megvizsgáljam. Megfordítottam és felnyitottam. Már többször csináltam ilyet, de senki sem vette észre. Nagyon kíváncsi természet vagyok.

Szóval amikor fölbontottam a rózsaszínű borítékot, egy gyöngybetűkkel teleírt lapot pillantottam meg. Először azt hittem, nő a feiadó, de a levél szövegéből rögtön rájöttem, hogy a színésznő egyik rajongója. Sajnáltam a szerencsétlen férfit, a színésznő biztos nem olvassa el az ilyen leveleket. Több ezer ilyet kaphatott már...

a postás

Karácsonyi hangverseny a Politechnikumban!

*16-án du. 3 órától
az A/25 teremben az
Ars Classica kamarazenekar
előadásában*

Mindenkit szeretettel várunk!

ÁLLOM

aminek még véletlenül sem szabad valóra válnia

Ezerkilencszázkilencvenakárhány, a dátum nem fontos.

Hajnali 3 óra 25 perc 40 másodperc.

Hirtelen tudatomra ébredek. Érzem fáradt tagjaimat, de leginkább légzésem és szívverésem foglal le. Eszembe jut, hogy nemrég még álmodtam. Valami mindennapos, lényegtelen dolgot. Mindig emlékszem az álmainyra. Felébredek.

55 másodperc.

Elmém visszarendeződik a regeneráló alfából (vagy még mélyebbről?) a tudati bétába, visszahódítom a testem feletti uralmat. Nem tudom, mennyi időt tölthettem alfában, ilyenkor elvesztem az időérzéket, de arra fölfigyelek, hogy még ebben az állapotban is szokatlanul gyorsan készenléti szinten vagyok. Ráeszmélek, hogy éjjel van. Nyugtalanság uralkodik el rajtam. Testem veszélyhelyzetben szokott így reagálni. Egyre gyorsabbak a gondolataim, szívverésem kissé gyorsul. Csak nem a Hold ébresztett fel? Félelemmel vegyes kíváncsiság fészkelődik neutronjaim közt.

Hajnali 3 óra 26 perc 0 másodperc.

Hirtelen megvilágosodom: hihetetlen erős, még a nappali fényt is túlszárnyalva világít valami, és olyan morajlást érzek, mintha földrengés lenne - csörög a katedrálisveg. Testem megfeszül, amint fejem följebb emelem. Alig látni a vakító világosságban, hunyorogni elfelejték. Egy irányból kell jönnie ennek a titokzatos sugárzásnak, mert szobám árnyai kínzóan halálos mozdulatlanságba fagyva fenyegetnek borotvaéles kontúrjaikkal. Mi ez? UFO? Adrenalin szintem felszökik, szívem visszahangozva dübörög szaggatott légvételeimtől feszített bordáim közt.

02 másodperc.

Teljesen tudatomnál vagyok. Egyetlen mozdulattal robbanok ki az ágyból, a takarónak még összegyűrődni sincs ideje. Még abban a pillanatban az ablak elé ugrok. A város déli peremén lakunk, szobám ablaka keleti-délkeleti irányba néz, ahol egy kisebb szántóföldecske, mögötte meg egy szeméttelp van, balra a Malév kifutói, amit az első emeletről jól át lehet látni, tiszta időben akár 60 km-re is. Most azonban más kép fogad.

Halálra válva, döbbenet, csalódottan, gyáván és dühösen állok. Minden egyébről megfeledkezem, az iszonyú felismerés porrá égeti megfagyott

agyam. A látvány taszít, de lenyűgöz. Előismeretem révén azonnal tudom, mit látok. Egy óriási, fehérén izzó, egyre terjeszkedő óriásfánk fénylik ennyire. Nem egészen fánk, inkább egy csőből hajlított gyűrű lencse alakú tetővel, amolyan torz félgömb, ami a talaj mentén tágul. Most már legalább 8-10 km széles, és kétezer-egynéhány méter magas. Meglehetősen messze van, saccom szerint Budapesttől úgy 25-30 km-re. Óriási a fénye, de ez nem is csoda. Már a Biblia is figyelmeztetett: "Egy mustármagyi erővel hegyeket lehet megmozgatni!" Az égbolt bíboros-lilás-rózsaszínes játéka lenyűgöző, akárcsak a többmillió fokos gázburok (nóvater) jedése, de az igazán csodálatos, az a félelmet gerjesztően gigantikus, sötét tornyosuló gombafelhő. Nem tudom megbecsülni magasságát, a szélét már nem is látom, de a gomba átmérőjével be lehetne takarni Budapestet. Méreteit elképesztő sebességgel változtatja, úgy a sztratoszféra körül járhat. Körülöttem finoman remeg az épület, egyéb hangot nem hallok. A halálos csend szinte kézzelfoghatóan sűrűsödik, fojt, szorít, roppant össze. Az elemek játéka letaglóz, mert ez nem mozi.

Ez egy atombomba.

Halálraválás, döbbenet, csalódottság, gyávaság és düh kavargó bennem. De érdekes, nem félek.

04 másodperc.

Nincs mitől. Már érzem, amint a gyilkos erősségű sugárzás vörösre pirította arcomat, fölhevítette polómat, amiben lefeküdtem. Most már biztosan többet kaptam, mint 400 röntgen. Márpedig ha túl lépem ezt a küszöböt, akkor hamarosan meg fogok halni. Nem azonnal, de nem maradhat több egy hétnél, vagy még annál is kevesebb.

05 másodperc.

Igen, halálfélelmet érzek, mert kamasz agyam még csak most fogta fel igazán az elmúlást, azt, hogy nincs tovább. Elég fura érzés, hiszen még egy jó darabig élhettem volna. Meg hogy is van ez? Egy atombomba? Mit keres itt egy atombomba?! Melyik volt az az eszement nép, akinek nem tetszett a pofánk? Mert hogy Középkelet-Európát éppen most törli a térképről, ahhoz nem fér kétség. Vagy véletlen? Most már mindegy. Legalább 200 megatonna. Ennyi energia egy csomó radioaktív port fog a levegőbe röpíteni. Holnap itt minden kiégett

lesz. Életnek csak foltokban marad nyoma, de úgy sem sokáig. A feljuttatott por, akárcsak a dínók korában, erősen megszűri a napfényt, és sötétséget bocsát az addig napfényben fürdő tájra. A por később csapadéktestecskét öltve visszakerül. A szürke gyilkos égből szürke gyilkos lét önt a szürke, gyilkos, halott tájra. Döbbenet fogadom a tényt, hogy megfogok halni, de nincs mit csinálni.

06 másodperc.

Döbbenet, mert jogos a kérdés: mi a bűbánatot keres itt ez az izé? Az biztos, hogy valami óriásrakétával vagy miaszösszel juttatták el ideig, és nem személyzettel ellátott bobmázóval. Vagy robotrepülőgéppel? Nem is rossz ötlet! Megpakolunk egy kisebb Boeinget mindenféle nyalánksággal, majd civilnek álcázva rádión távirányítva vagy egy fanatikus kamikazepilótával átrepülési engedélyt kérnek Magyarország felett, és "véletlen baleset" szenvednek. De a XX. század vége arról szól, hogy sokkal előnyösebb egy puszkagolyót pontosan célba juttatni, mint egy ekkora szórású, óriási esőerdőt elpusztító, gazdaságtalanul drága szerkentyűt bevetni. Es különben is ez erős szennyezést hagy maga után.

A tényeket mérlegelve arra jutok, hogy ilyesmire csak egy elmebeteg képes. Vajon kinek állhatott érdekében?

07 másodperc.

Csalódott vagyok. Becsapottnak érzem magam. Hiszen még egy csomót élhettem volna! Sőt kifejezetten nagyreményű ifjonec voltam. *Voltam*. De miért éppen Magyarország? És miért éppen én?! Bárcsak helyet cserélhetnék egy egészen máshol élő emberrel, de egy olyanval, akiért nem kár. Mondjuk egy beképzelt amerikai sznobbal. Vagy egy taiwani maffiafőnökkel. De hogy is gondolhatok erre!? Én eddig magamat egy érző, szerető embernek tartottam, és most az ellenkezője bukott ki belőlem. Hiszen ha ilyen szituációban mindenki ugyanígy gondolkodna (márpedig mindenki ugyanígy gondolkodik), akkor hová süllyednénk? Szinte látom, amint a nukleáris pokol halálos sugárzása sercegyve párologtat húst, csontot, fákat, vasbetont, miegyebet... Ez a sorsom, kész passz. Ha közelebb vagyok, megsúszom a szenvedést, ha távolabb, akkor a kínok kínját állom ki. Ez így ideális. Egyáltalán létezik még ideális? Így legalább a kialakult káoszban kiélhetem magam. Csinálhatok olyasmiket, amiket ideig nem volt alkalmam kipróbálni.

Légy ember az embertelenségben! Azért van gerincoszlopod, hogy büszkén kihúzd. Elképzelem, amint a sok ijedt ember menekül!... Tömeg mindenhol, a TV - már ha lesz - az ország azonnali elhagyására szólítja fel a polgárokat. Én meg csak állnék és nézném őket a megvilágosodott ember nyugalmával... És hova ez a nagyképi feltételes mód? Csalódtam. Azt hittem, én legalább nyugodtan élhetek. Hirtelen eszembe jutnak az UFO-k, ha olyan fontos vagyok nekik, akkor miért nem men-

tenek ki? - No nézd csak, már megint ez az egoizmus! Engem mentsenek ki. Miért nem mentették vajon meg az emberiséget ettől a végzetes ballépéstől? Vagy ez minden civilizáció velejárója? De - most eszembe jut Hiroshima - ez nem is olyan fontos, mert a történelem ismétli önmagát. Azért kell elpusztulnunk, hogy egy sokkal értékesebb valaminek adjuk át a helyünket. Hátha én is ott lehetek...

08 másodperc.

Gyávaság vesz rajtam erőt. Ilyen esendő lennék? Ennek az irtózatos gombának a tövében kisebbségi érzésem van. Ilyen könnyen le lehet söpörni az élet palettájáról dolgokat? Még engem is? Egy pillanattal ezelőtti bátorságom, határtalan önbizalmam elillan, mintha ez az elképesztő lökéshullám köhintette volna odébb. Szeretnék visszaszabújni valahova, ahol biztonság, béke, nyugalom s szeretet van. Az ám! Szeretet... Ez itt most az emberi szeretetlenség bizonyítéka, amit egy pártonnás uránköpenybe burkoltak. Ez rossz. Ezt nem akarom. Vissza akarok menni... valahova... Érzem, amint gyengeség vesz rajtam erőt, és élményeim befolyása alá kerülök. A pillanat tört része alatt újra átélem életem még a legesekélyebb mozzanatait is, egészen vissza az anyaméhig. Drága mama! Hol vagy most? Néha, amikor relaxáltam, képes voltam egészen korai élményeket is fölidézni, egész tűrhető minőségben. De ez a mostani valami olyasmi, amit ideig már kétszer átéltem, de sokkal felületesebben, amikor nagyon megijedtem. Aprénként rájövök, hogy mennyire is szeretek élni. A családtagjaim, a kutyám, egy jó fagyí emléke..., s mindez továbbúnik. De ha minden ember átéli egyszer ezt, akkor akkor a baj mégsem lehet...

Aztán leesik valami. Most már értem. A mindenség végtelen békéje araszolja el lelkem, még humorérezkem is visszatér. Rájövök, hogy az életben minden mulandó: vagyon, ház, zsák pénz, virágok, pótkerék, békanyál, még az emberi test is. De megmaradt a szeretet és a szerzett tudás. Az élmények. A hit. Most nem egy fagyí ízéről van szó, mert ez a tudás idegsejtjeinké. Ez az anyag, de mi magunk, a lelkünk, valahogy elpusztíthatatlan, egyikhez sem tartozik, de uralkodhatunk egy darabig felettük. A fagyí ízet elő tudjuk állítani. Materializálódunk, vagy ha jobban tetszik, megszületünk. Felnövünk, megtanulunk fagyaltot készíteni, és már kész is. Ha fejlettebbek lennénk, mint mondjuk az ufonauták, elég, ha elméletben elképzelnénk egy bonyolult vegyületet, és már izlehetnénk is - elméletben, de ez az élmény valóságát nem befolyásolja. Tehát ez mulandó. A világegyetemből nem szerezhetsz meg semmit - ad, ha akar. A hit - jövőbe vetett optimizmusunk. A remény - hátha valóra válik...

11 másodperc.

De ez itt nagyon nem úgy néz ki, mint egy optimista jövő beteljesülése. Tán igaza lett volna Nostradamusnak?

Dühös vagyok. Frissen szerzett metagalaktikus világszemlélettel nézve nagyon butának tartom, aki parancsot adott erre a szörnyű gaztetre. Szegénykém. Csak a lényeket nem érti... Hogy ezen a koszos kis sárgolyón tanulnunk kellett volna. Tanulni a hitet, a reményt, a szeretetet. Erre mi mit csinálunk? Még élhattunk volna! Minek kellett? Semmi sincs ok nélkül. Biztos ennek is megvolt a maga oka. Tudatosul bennem, hogy mennyi emberi kéz alkotta tárgy pusztul el. De lehet, hogy nem véletlen?

12 másodperc.

Kezdeti rémületem kissé felenged, majd egy inkább állati hörgés kíséretében levegő tolu a tüdőmbe, mert eddig a döbbenettől nem vettem. Apropos döbbenet: még egy jeges hullám söpör végig tudatomon, majd az ijedségtől kitágul a hasfalam, s agyamból kiszippantja a vért. Gyomrom felkavarodik, rosszullet környékez. Átfut agyamon a gondolat, hogy a wc-be kéne hánynom, de mivel már minden mindegy, nem mindegy, hogy hova hányok? Keserű mosoly rangatja ajkaimat, s még egyszer végigzongorázza a borzongás a hátam esigolyáról esigolyára. Elszédülök, meg kell kapaszkodnom az ablakkeretben. Amint megérintem a keretet, érzem, hogy a thermoplan ablaküveg egészen megmelegedett, a fekete ablakgumi úgy olvadozik, mint a forralt szilvalekvár - még bugyborékok is vannak benne -, a fehér műanyag ablakkerei gyurmapuha-ságúra lágyult, az alumíniumkilincs pedig egyenesen süt. Távolabb, a földfelszínre költözött termionukleáris pokol mintha vesztett volna erejéből, de már elég közel volt ahhoz, hogy felhőlyagozzon archböröm. Izmaim még rémület bénítja, de már szinte hipochondrikusan érzem a beálló változásokat.

13 másodperc.

Szemem sarkából látom a feketére pörkölődött tapétát és a helyenként összezsugorodott függönyt. Nem félek. Inkább csak szomorú vagyok. Végtelemül keserű. Game over. Most megint elővesz egy rosszuléthullám, erősebb, mint az előző. Kis híján elájulok. Utolsó erőmmel még odatámolygok az ágyhoz, hiszen ott azért mégiscsak kellemesebb összeesni, majd miután az életnek még a szikrája is elhagyja porhüvelyemet, az átélt soktól élettelenül rogyok össze.

Másnap reggel 6 óra 30 perc, 0 másodperc.

Tudatom ismét laposkúszásban közelíti meg a béta szintet. Kegyetlenül fáj a fejem. És az arcom is. Mi is történt tegnap? Vagy ma? Este? Agyamon összevissza fekszem, takaróm lerúgva. Már megint zavar valami. De ez most nem fény, hanem... hang! Az órák! A Casió kötelességtudóan pittyeg. Jó cimborá, ez aztán állja a strapát. Nem is hittem volna... Lassan kinyitom a szemem. Félhomály. Bőröm ég, de nem merek ránézni. Lassan, tört mozdulatokkal, mint egy százéves, kikászálódok az ágyból. Az

ablakhoz botorkálok. És a látvány... Nem látok semmit. Köd van. Nem túl sűrű, de azért a talajtól 5-6 méterig minden tejfehér. Főlnézek, a nap sehol. Barátságtalan, sötétszürke felhők végeláthatatlan mennyiségben. Jha, az a rengeteg por... Meg a köd - az az iszonyú hő kicsapódása. De létezik az, hogy egy ilyen katasztrófa után közepmagas rétegfelhők burkolják az égboltot? Sőt, szitáljanak? Észreveszem az apró, gyöngyként tovagördülő cseppcskéket az üveg túoldalán. De nem kéne ennek most porosnak lennie? Hát én már semmin sem csodálkozom. Ha egy ilyen eset megtörténhet, akkor bármi történjék is, az ennél már csak jobb lehet. Valami magára vonja figyelmem. A tapéta! Mégsem pörkölődött meg, a függönnyel egyetemben? Hátha mégse... Reményteljes sóhaj, majd mintha meglesték volna egy titkom... Az egész olyan, mintha egy ufonauta telepatikusan (vagy bánom is én hogyan) egy ilyen élethű álmodat bocsát rám, hogy gondolatolvasókájával kicsikarja belőlem, hogyan is reagálnék egy ilyen esetben. Miért is ne? Eszembe jut, mennyit okultam saját reakcióimból. Tehát az egészet a képzésem, lelki épülésem miatt csinálták volna? Most haragudjak vagy legyek hálás?

Morfondírozásomat zaj töri meg - távoli vízcsobogás. Nem pataké, hanem a földszinti fürdőszoba jellegzetes moraja. Végtelen hálat érzek, hogy mégsem haltak meg - magamról nem is beszélve. Erőt érzek, mintha dacolhatnék a világmindenséggel. Tán a szeretet ereje...? Mindegy. Boldogan rangatom magamról az izzadságtól nedves polót, dobálom táskámba az aznapi - még van *aznap* - füzceteket, s rohanok le reggelizni.

Megtanultam értékelni az életet. Most már véletlenül sem tudok egyetérteni a hétköznapi nyárspolgárral, aki panaszkodik, siránkozik, irigykedik és unja az életét. Történjék bármi - akár még koldusbotra is juthatok, ki tudja -, de annál csak jobb lehet, hiszen életben vagyok.

Az emberekkel az a baj, hogy az életet megoldandó problémaként tekintik, pedig csupán megtapasztalásra váró realitás. Akkora pozitív töltésem van, hogy még a leggonoszabb, embereket boncolgató ufonautát is lekenyerezhethém. Mert biztos van jó is, meg rossz is, ahogy nálunk van pap meg bérgyilkos.

A metróon, buszon az embereket figyelem - olyan mélabúsak. Úgy szeretnék segíteni rajtuk, hogy kitáguljon látókörük, megvilágosodjanak, felemelkedjenek. Tényleg. Úgy érzem, mintha a többiek felett lebegnék, de ez nem az az eufórikus állapot, amit meghatározott szerekekkel lehet elérni.

Hát ezt álmodtam. Még napokig befolyása alatt voltam, majd "leülepedett", s maradt a lényeg. Hogy mi, azt nem nagyon lehet így továbbadni - ezt mindenkinek magának kellene kitapasztalnia. Ajánlom, kedves olvasó, hogy neked is legyen egy ilyen álmod.

Szmöre - W

Az előző számban már megjelent néhány - a görög mitológiát értelmező - írás. Akkor - a szerkesztő önkényes döntése (értsd helyhiány) miatt - egy-két valomás kimaradt. Az alábbiakban ezeket lehet olvasni. Egyúttal elnézést kérek azoktól, akik félreértették a múltkori "cenzúrát", és rosszul esett nekik művük "elhallgatása".

a szerk.

HÉRA NAPLÓJA

Kedves Naplóm!

Most, hogy férjemtől, Zeusztól 553. születésnapom alkalmából megkapatalak, elhatároztam, hogy ezentúl rendszeresen írok a velem történt fontos és kevésbé fontos eseményekről.

Halhatatlanságom 553. éve, 1. napja

Kiderítettem, hogy az a tegnapi nagy "rajongás" miért volt Zeusztól. A büntudat. Mondtam is a lányomnak, Hébének, az örök ifjúság istennőjének: apád megint félrelépett. Nem igaz, hogy nem tudja felfogni, hogy én mint a házasság istennője és persze mint feleség egész egyszerűen nem üröm a hűtlenséget. Utánajárok jobban a dolognak. Azt hiszem, elmegyek fodrászhoz, ott mindig ül egy-két pletyklafészek, ha szerencsém van, Ékhó nimfa is ott lesz.

Képzeld, kedves Naplóm, Péleusz király és Thétisz tengeristennő összeházasodnak. Ki gondolta, hogy azt a boszorkány Thétiszt is elveszi valaki. Mindenesetre vennem kell valami "flancos göncöt", és szólnom kell a gyerekeknek. Úgy tudom, Péleusz király - hogy bonyodalom ne legyen - nem akarja meghívni Eriszt, a viszály istennőjét. Szerintem ebből baj lesz! Na mindegy! Megyek, felhívom Afit (Aphrodité), a szerelem istennőjét, megkérdem, ő milyen ajándékot vesz.

Halhatatlanságom 553. éve, 3. napja

Rájöttem. Léto az!!! Nem elég, hogy elcsábítja a férjem, még terhes is. Ezt még megkeserüli.

De Zeusz sem tanul! Már nem emlékszik, mit műveltem Szemelével s fiukkal, Dionüszossal, a boristen-nel, pedig én tisztán látom magam előtt a napot, amikor öregasszony-nak öltözve felkerestem Szemelét, és azt tanácsoltam neki, kérje meg Zeuszt, mutassa meg, mit tud. Tudtam, "Öfelsége" ennek nem tud ellenállni. Szemelé behalt egy villámba.

Fia viszont megúsza. Hát Létó sem számíthat jobbra!!!

Halhatatlanságom 553. éve, 7. napja

Holnap lesz a lakodalom, úgy izgulok. Vettem egy gyönyörű ruhát, és bedaueroltattam a hajam. Közben találkoztam kedves unokaöccsémrel, Plutosszal, a gazdagság istenével, Déméter testvérem fiával. Elmondtam neki a Létó-ügyet. Erre azt válaszolta, hogy már rég tudja, sőt hozzátette, szerinte Até, az ámítás istennője teher a dologról. Mérges lettem, és megkérdeztem, mióta tart ez a kapcsolat. Azt válaszolta, hogy Létó már kilenc hónapja terhes, úgyhogy elég régóta, persze bizonyosat nem tud. Szóval kilenc hónap! Lassan szülni fog! Hát ott leszek!

Halhatatlanságom 553. éve, 8. napja

Tudtam! Tudtam! Tudtam, hogy Eriszt is meg kellett volna hívni! Léírom, mi történt az esküvőn. Minden rendben ment egy darabig, mindenki boldog volt, még csak nem is veszekedtem Zeusszal, amikor beütött a mennykő, jobban mondvá alma. Egy aranyalma, amelyen ez a felirat szerepelt: "A legszebb nőnek". Több se kellett nekem, jelentkeztem az almáért, a baj csak az volt, hogy Aphrodité és Athéné, a két csúf béka is jelentkezett. A döntést valami Párisz nevű halandóra bízta. Nem mintha nem lettem volna biztos szépségem erejében, de azért odaigérttem Aziát Párisznak, ha engem nevez meg győztesnek. De az az ember tök vak volt! Aphroditének adta!?? többet nem beszélek vele, persze nem irigységből, csak mert már úgyunom.

...

Halhatatlanságom 553. éve,

15. napja

Mostanában úgy kívánom a sava-nyút, és egyre gyakrabban szédülök. Remélem, nem az van, amire gondo-

lok. Tegnap voltam orvosnál, holnapra várom az eredményt.

Halhatatlanságom 553. éve, 16. napja

Ma szült Létó, ugye nem gondolod, kedves Napló, hogy megfeledkeztem róla?! Ikrek! Az egyik Apollón, a napisten, a másik Artemisz, a vadászat, természet istennője. Hiába átkoztam meg Létót, megszült. Hát nem ússza meg ennyivel! Ráküldtem a sárkányfejű Püthosz kígyóit, lássuk, ezekkel hogy boldogul! Megkaptam az eredményt: pozitív, vagyis terhes vagyok.

Halhatatlanságom 553. éve, 290. napja

Megszületett. Sánta!!! Micsoda szegény. Mit csináljak vele? Ledobtam az Olümposzról, még a látványát sem bírtam, de úgy értesültem, nem halt meg, mert Eurünomé és Thétisz tengeristennők a védelmükbe vették. A neve amúgy Hephaisztosz, és ő a tűz istene.

Egy ideig - azt hiszem - abbahagyom az írást, és elteszem a naplót a fiók mélyére. Majd valamikor talán újra előveszem és folytatom az írást. Most Zeusz után kell nézmem, mert mostanában idegen parfüm lengi körül. Rosszjut sejtjek...

Héra - KáOsz

 Hermész vagyok

Jó reggelt, megjöttem! Micsoda hideg barlang! Senki. Anyácska Maia biztos megint virágot ment szedni. Na nem baj! Nézzünk csak körül a világban! Na végre, idekint már jóval tágasabb. Nini! Mi mászik itt? Hú, de kemény a pajzsod, barátom! Na gyere csak velem, obból a pajzsból jó hangszert csinállok! Ez az! Hozzám illő, nemes hangszer!

Most pedig irány a nagyvilág, még mielőtt Anyácska hazajön! Micsoda gyönyörű, széles homlokú tehének! De ha nem tévedek, ezek Apollón bátyám tehenei. Ússzekő, legutóbb gyakorolom a szakmát! Nem is olyan egyszerű egy istent becsapni. Talán ha fordítva terezném a teheneket! Micsoda ravaszság! No, fordulatok csak meg, drágaságaim! Ez az! Hoppá, ott egy paraszt! Csak le ne buktasson!

"Halló-e, öregapám! El ne járjon a szád arról, amit itt láttál!"

No jól van! Ezt már szeretem. Megadják az istennek a kellő tiszteletet. Most már csak el kell rejteni a teheneiket. Az a hely jónak néz ki, na nyomás!

Ugrás be az ügybe, mielőtt Anyácska meglát! Eppen időben, itt jön. Senki nem tud ellenállni ártatlan mosolyomnak. Vagy mégis? Haha, ez Apollón, és bizony elég dühösnek látszik. Nahát, úgy tűnik, még sokat kell tanulnom, nem hisz nekem, de meglágyítom a szívét. Biztos az a fránya paraszt árult be.

Most meg Zeusz elé akar vinni! Jól kezdem a pályafutásom! Nem baj, viszem a pólyát is, az remélhetőleg hat majd Apámra...

...Ennek aztán hiába hazudok, átlát a szitán. Nem hiába főisten. No jól van, csak nem haragusztok egy ekkora kis csöppségre, mint én. "Rendben, megmutatom, hogy hol vannak a tehének, de kezeld rá, testvér!"

Zeusz is boldogan néz minket. Megüsztam. De legközelebb túljárok mindenki eszén!

Zsebesi Ákos - KÁOSZ

Hétköznapijaink

Preiszner Miklós egy- és kétpercesei

a/

Kovács János bolti eladó nyugodtan állt a pultja mögött, mikor belépett a vevő. Letette az addig kezében tartott újságot, és köszönt:

- Jó napot kívánok. Mit óhajt?
- Nem is tudom, talán azt a baloldali márványt megnézném. Igen...szép.
- Tudom ajánlani. Esztétikus, strapabíró és nem túl drága...
- Igen kérnék egy harminckilós tömböt.

- Felirat?
- Természetesen F. KOVÁCS JÁNOS (1949-1993)

- Ennyi?
- Igen. Még kérnék egy kevés murvát a sír mellé, ha lehet, és egy húsz kilót abból a baloldali búkkából!

- Értem. Ez összesen harminckétezer-kétszázkilencvenkettő forint negyven. Hol van az illető? Csak azért, mert ha itt van, levonhatunk tíz százalékot.

- Mindjárt itt lesz - mondta a vevő, és előhúzott a zsebéből egy revolvért, halántékához szegezte, majd főbelötte magát.

Az eladó kicsit meglepődött, de nem izgatta fel magát. Azonnal munkához látott...

- Ez a mocsok, vér mindenütt!

b/

XY utolsó érzése, mielőtt a sinek közé vetette magát a kék metró Klinikák megállójánál, a szolidaritás volt azokkal, akik majd őt fogják feltakarítani...

c/ (avagy szomorú és megrázó történet arról, hogy embertársaink - minden jószándékuk ellenére - adandó alkalommal hagynak minket megdögleni)

Kovács János elhatározta, hogy felköti magát egy forgalmasabb úton, és megintette. Mielőtt elvesztette eszméletét, még eszébe jutott, hogy nem lenne rossz, ha valaki levágná, de az emberek valami vásári tréfának vélték az egészet. Egyesek gusztustalannak, mások tolakodónak, magamutogatóknak, humorosnak, szépnek, csúnyának, embernek, állatnak vagy csak egyszerűen hülyének tartották, csak egyvalaminek nem: akasztott embernek. Így aztán Kovács János annak rendje és módja szerint meghalt.

d/ Lajos bácsi halála

Lajos bácsi nyugodtan ült kedvenc fotelében egy szép őszi estén, és újságot olvasott. Az egész lakásban a fényről egyetlen 20 wattos izzó gondoskodott. Más talán nyomasztott volna a félhomály, de Lajos bácsi közel húsz éve élt így egyedül, szinte semmitől nem ijedt meg saját lakásán belül. Az újságból leginkább a hirdetési rovat érdekelte, ezen mindig jókat derült...

Éppen kedvesen - bár kissé bárgyún - mosolygott, mikor meghallotta a csengőt. "Különös" - gondolta, ugyanis a díjbeszedőn meg a postáson kívül senki sem szokott hozzá járni. "Ez biztos, nem a postás, hiszen már kilenc óra elmúlt. Vajon ki...?" - gondolta, majd telegyenesedett és elindult az ajtó felé. Lassan, de biztosan haladt. Mikor megérkezett, elkezdte nyitni azt a rengeteg zárat, amiket évek alatt sikerült összegyűjtenie. Pusztán azért nem érdeklődött a különös látogató kiléte felől, hogy fokozza az izgalmat, hiszen rettenetesen örült, hogy végre valaki kíváncsi rá. Amikor kinyitotta az ajtót, egyből ráismert a szomszédnőjére, aki most mint egy hatalmas oszlop tornyosult föléje.

- Jó napot kívánok! - Lajos bácsi semmilyen választ nem kapott, ellenben felfedezett egy furcsa rendellenességet szomszédján: az a kezében egy jókora konyhakést tartott. "Különös" - gondolta ismét, de nem lepődött meg nagyon. "Biztos valamilyen konyhai munka közben jött át..., de hát kilenc óra elmúlt." Még hosszan töprengett ezen a kérdésen, de valódi választ csak akkor kapott, mikor a kés már átszúrta a mellkasát. A szomszéd - testes, ötven körüli nő - könnyedén kihúzta a kést Lajos bácsiból, letörölte, majd hazament, lefektette unokáit, leült egy fotelbe és elmosolyodott...

e/ A hosszú élet titka

Horváth F. Pál 98 éves budapesti lakos éppen az utcán sétálgatott, nézelődött, mikor agyába mint villámcsapás hasított a gondolat: az Isten a hosszú életre teremtette. Tudta jól, hogy neki száz évig kell élnie. Lépett balra, nézett jobbra, majd lépett jobbra és nézett balra. Eközben mit csinált? Gondolkodott. Hirtelen eszébe jutott a megoldás. El kell mennie az öreg Grünwald Oszkárhoz.

Az öreg Grünwald Oszkár 37 éves létére kétségkívül zseni volt. Nem elég, hogy agyában a természetgyógyászat minden csínja illetve bínja sátort ütött, de még ráadásul mindenféle szempontból parafenoménnek lehetett tekinteni, hiszen már az öreg Frici néni is megmondta legutóbbi találkozásuk alkalmával valahogy így:

- Szervusz, drága Benőkém! Mizus van?

- Nálam semmi, csókolom - akart búcsúzni, mert tudta, hogy amikor az öreg Frici néni megkérdezi, "Mizus van?", akkor azt többnyire azért teszi, hogy elmondhassa, nála mizus van.

- Akkor jó, drága Benőkém, nálam sincs semmi.

Horváth F. Pál erre megnyugodott, és már indult volna, de a végzet...

- Akarom mondani, szinte semmi. Tegnap voltam az öreg Grünwald Oszkárnál, és el sem fogod hinni, hogy mi történt. Az én Oszim meggörcsített egy kanalat.

- Harapófogóval?

- Ne viccelődjél, Benőkém! Koncentrált és transzizélte a biomicsodáját a kanálba, aztán elment a konyhába, és egy tíz perc múlva megjött a kanállal.

- Csodás!!! - döbbsent meg Horváth F. Pál.

Visszatérve eredeti témánkhoz, Horváth F. Pál útban volt az öreg Grünwald Oszkárhoz, aki nemegyszer jósolt neki. Abból fakadóan, hogy Horváth F. Pál már enyhén szenilis volt. Grünwald Oszkár akarmit jósolt neki, és vele akármi történt az életben, mindig úgy emlékezett, hogy azt az eseményt már neki jó előre megjövendölték.

Elérkezett a nagy mágus lakásához, és szinte libabőrös lett a háta a ház kulturális kisugárzásától. Hosszan, melán csöngetett, de senki nem nyitott ajtót. Igen sovány ember lévén egy laza mozdulattal a kukucskálón át dugta ujját (mármint H.F.P.), és kinyitotta az ajtót. Lassan besétált az öreg Grünwald Oszkár rezidenciájába.

- Elnézést... - mondta halkán.

Semmi visszajelzés.

- Elnézést kérek... - mondta kicsit hangosabban.

Grünwald Oszkár az imént megemlített módon reagált.

- Elnézést! - kiáltotta.

A hangerőemelést meghozta eredményét:

- Bazmeg... - hallatszott halkán.

- Elnézést, én a hosszú élet titkát szeretném felfedezni.

- Most ne zavarjon, mert a kozmikus pszichoszomatikus bioenergiámat szeretném telepátikus úton transzplantálni ebbe az asztrálestbe, hogy a reinkarnációm transzcendentális módon materializálódjon.

- Micsoda zseni! - gondolta magában Horváth F. Pál.

Teltek-múltak a percek, az öreg Grünwald Oszkár továbbra is a semmibe bámult, és sámánisztikus képet vágott. Horváth F. Pál ücsörgött és körbetekintett a szobában. Legszívesebben elment volna, de úgy gondolta, hogy lábai nincsenek olyan fizikai állapotban, hogy alkalmasak lennének egy gyors, feltűnésmentes távozásra.

A szobában rendtelenség volt, amit egy olyan pedáns ember, mint Horváth F. Pál nehezen viselt el. Először azt hitte, fekete a tapéta, de csak a kosz és a szétnyomott poloskák tették sötétté. Várt, de hiába. Nagyon drukkolt az öreg Grünwald Oszkárnak, hisz tudta, csak akkor kerülhet rá a sor, ha végre befejezte a baromságait. Pillanatok alatt megváltozott a véleménye az öregről, bár a sok rossz tulajdonságát elnyomta a zsenialitás. Oszkár - külsejét tekintve - alacsony, kövér, szemüveges, kopaszodó ember volt. Belső tulajdonságairól annyit tudott meg, hogy egy érzékeny, mély lelkületű zsenivel áll szemben. Miközben körbetekintett a szobában, könyveket talált a padlón. Például A Psziché gyakorlati alkalmazása, Robotok a Mars harmincadik szférájából, Invázió a Jupiterről, A Zombi..., az angol nyelvű The Sex, a Killer of New York és az I'm whore című világirodalmi jelentőséggel bíró remekműveket. A szekrény tetején egy kitömött bagolyra lett figyelmes, amely mint egy kígyó bámulta őt. Pillanatok alatt eleget abból az átkozott madárból, mely egyre csak rá figyelt. Hirtelen ötlet által vezérelve a széke mellett található gyufás-
skatulyát tőle mintegy két méterre elhajította, remélve, hogy a baglyot sikerül eltántorítania attól a szán-

dékától, hogy őt halálosan felidegesítse. (Abban reménykedett, hogy a bagoly - meglátva a repülő tárgyat - reflexszerűen utána néz.) de a bagoly hajthatatlan maradt...

Aztán végül rájött a tökéletes megoldásra: egy gyors, fiatalos mozdulattal a baglyot kihajította az ablakon. A szerencsétlen állat lent egy hatalmasat puffant és szétfoszlott. Egyetlen testrészét kímélte meg a tragédia: a fejét, mely most már élete végéig Grünwald Oszkár ablakán keresztül egy tükörbe fog nézni, amely pont a Horváth F. Pállal szemben levő falon található.

Horváth F. Pál már az öngyilkosság gondolatával foglalkozott, amikor Grünwald Oszkár megszólalt:

- Mit akar? - kérdezte tekintélyt parancsoló hangján.
- Én a hosszú élet titkát szeretném felfedezni.
- Akkor pont jó helyre jött. Ugyanis én éppen ezzel foglalkozom.
- Csak azt szeretném megtudni, mit tegyek azért, hogy száz évig éljek?
- Hány éves?
- Kilencvennyolc.
- Hát azt a két évet kibírja hullán is... - jelentette ki velősen Grünwald Oszkár, és már ült volna vissza kényelmes karosszékébe, ha Horváth F. Pál közbe nem vág.
- Ez nekem nagyon fontos.
- Jól van, essünk túl rajta. Először: maga dohányzik?
- A világért sem!
- Szesziesitalt fogyaszt?
- Az Antialkoholista Szövetség tagja vagyok! - döbönt meg Horváth F. Pál.
- Zsíros ételt szokott enni?
- Soha!
- Nagyon helyes. Húst eszik?
- Ugyan!
- Remek! Hiszen minden hús maga a pusztá méreg.
- Akkor csak halat meg zöldséget ehetek?
- Azt sem! Miket beszél itt nekem?! A hal tele van olajjal meg paradicsommal, továbbá a konzervdoboz is egészségtelen. A zöldségre pedig, nem is hiszi, mennyi szmog rakódik.
- Hát akkor mit egyek? - rökönyödött meg Horváth F. Pál.
- Semmit - válaszolta bölcsen Grünwald Oszkár.
- De hát akkor éhenhalok!
- A kezdeti nehézségeket könnyen meg lehet szokni.
- Na jó, megpróbálom.
- Vegyük az italokat!
- Mondtam, hogy nem iszom szesziesitalt.
- És vizet?
- Természetesen igen.
- Maga barom! Öngyilkos akar lenni?!
- Úgy érti, hogy ne igyak vizet se?
- Persze!
- De akkor kiszáradok, és ha kiszáradok, akkor meghalok, és ez roppant negatívan hatna a kedélyállapotomra.
- Maga a kákán is csomót keres?
- Ússz kő, megpróbálom.
- Most jön a levegő.
- Csak nem azt akarja mondani, hogy ne vegyek levegőt?
- De!
- Ne szórakozzon velem, akkor megfulladok!
- Hát éppenséggel igen, de hosszú ideig akar élni, vagy sem?
- Igen.
- Na látja, a hosszú életért meg kell szenvedni.
- Kezdhetem a hosszú életet akár most is?
- Természetesen, öné a terep!

Horváth F. Pál kipurította tüdejéből a levegőt, vörös fejjel és majdnem szétpattanó szemgolyókkal rúgkapált, fuldoklott, közben felrúgott egy íróasztalt, majd pokoli kínok közepette elhalálozott.

- HUURÁ, FELFEDEZTEM A HOSSZÚ ÉLET TITKÁT! - ezek voltak utolsó szavai.

- A baglyomért... - mondta Grünwald Oszkár, majd könnyed mozdulattal átlépte a holttestet, és mosolyogva visszaült kényelmes karosszékébe.

NYILATKOZAT

Javaly többször is hallottam, hogy hírek terjednek rólam a tanáriban. Végre szeretnék pontot tenni az ügy végére.

Aminap Karl odajött hozzám és elűjságolta a következőket:

- Képzeld, mit mondtak a nővéremnek a volt tanáraid! Egyesek azt mondták, hogy újfasiszta vagy, míg mások azt, hogy te vagy a megtestesült hare krisna.

Ami nekem ebben a két megbélyegzésben különösen fáj, az az, hogy ennyire nem ismernek engem (és vajon még hány diákot?) (volt) tanárajm. De még ennél is jobban bánt az, hogy az alapján, amit tudnak (?), gondolnak rólam, ítéletet nyilvánítanak, és ezt még el is mondják másoknak, persze mindezt a hátam mögött.

Ezt a magatartásformát hívom jellemtelenségnek és elfogadhatatlannak; rám nézve megalázónak tartom ezt a bánásmódot.

Nem tudom, hogy lehet valakit csak úgy lefaszisztázni! Nem tudom, mikor tettem olyat, amiből azt feltételezhetnék, hogy fasiszta elveket vallok. Ha csak az nem, hogy társadalomismeret órán kifejtettem (szigorúan tudományos szemszögből) a hun-magyar rokonság kérdését. Vagy talán azért, mert többször hangoztattam, hogy a Trianoni Békeszerződést igazságtalannak érzem. Lehet, hogy azért, mert néha elsülttem egy-két cigány-viccet.

Akárhogy is nézzük, ez még nem ok arra, hogy bárkit lefaszisztázzanak. Mellesleg a neonáci elvekhez úgy gondolom, a rövid haj illik. Be kell vallanom, világ életemben nagyon-nagyon távol állt tőlem a fasiszta ideológia.

A másik meg, hogy krisnás lennék, ugyanolyan nevetséges és megalapozatlan kijelentés, mint az előbbi. Tel szeretném világosítani kedves (volt) tanárgimát, hogy attól még senki nem lesz krisnás, mert nem eszik húst és egyéb, bizonyítottan káros ételféleségeket. A magam részéről igaz, nem is itéliem el, de egy szóval sem dicsértem a szoktákat.

Ézúton szeretném megkérni azokat a (volt) tanáraitam, akik rólam a fentieket terjesztették (nem tudom, kikről van szó), hogy álljanak előm és mondják a szemembe, hogy miért gondolják ezt rólam, ugyanis szeretném, ha lehetőséget kapnék, hogy meggyőzhessem őket az ellenkezőjéről.

Előre is köszönöm:

Ut.: Remélem csak egy félreértés az egész.

Jehér Tamás

Tisztelt Iskolapolgárok!

Örömmel értesítjük Önöket, hogy a POLYCO RT. megkezdte iskolai "tevékenységét" is, melynek keretén belül hamarosan (karácsonyi ill. egyéb vásárokon) Ön is megismerkedhet színvonalas termékeinkkel (*levélpapírok, üdvözlőlapok, meghívók, pictogramm matricák, stb.*). Érdeklődni a részvénytársaság embereinél lehet.

Rékai András
(ügyvezető ig.hely.)

Schidlik Balázs
(marketing ig.)

...a többi csak a papíron múlik...

A jánló oldal

Pintér István - KB - filmkritikái

A turné

Baraka
A világok arca

A film a jobb magyar filmek szériájából való. Az egészen más stílusú, amerikai filmekben "felnőtt" fiataloknak ez a film talán túl szokimondó, talán túlságosan be lehet látni a színpalot, a csillogás mögé. Ami persze nem baj, sőt talán a készítő célja is ez volt.

A magyar színművészet néhány ripacsa elhatározza, hogy egy 40 napos turnén megmutatja ország-világnak, hogy mi is az az igazi színház. Ezeknek az embereknek ez az életük. Hiszen az embernek vagy az a véleménye, hogy csak a halál biztos, és úgy él, vagy megpróbál valami értelmes dolgot kezdeni az életével. Ők egy zárt világban élnek, a maga védelmével és mocskosságával.

A legjobban ez talán Törőcsik Mari szerepén érződött, aki ezt még a világ tudára is adta. Az ő számára két emberfajta létezik: az ember és a színész. Ez a felfogás persze túlságosan egyértelmű, de ettől még nem kell azt képzelni, hogy nem ismerte a világot. Csak egyszerűen nem vett róla tudomást. Nem fogadta el úgy a világot, ahogy volt, inkább kirekesztette és csinált magának egy másikat. A turné során egyszer durván és fölöslegesen kiszakították ebből a világból. Ahogy ott állt a puszta közepén és szembesült a világgal, ami az ő autonómiáját nem ismeri el, összeroppant. De ekkor a világnak megesis rajta a szíve és egy rajongója által visszakerül a saját, nem való kereteibe.

Az emberi önzés, szenvedélyek és kicsinyesség mögül néha elősüt a saját tehetségükbe, fontosságukba és a társaikba vetett hitük.

A film sok hasonlóságot mutat a Koltai-film-mel, ha azt nézzük, hogy szinte ugyanolyan alapokra épültek. Az utazás, a képmutatás, a változás, a fiatalság és az öregség közti kontraszt, a megérteni vágyás és egy ember halála, ami minnedenkit megváltoztat. A szexualitás és a pénz utáni vágy mindennek a mozgatója. De egy-két örült a hivatástudat, a tehetség és az elismerés utáni vágy zászlaja alatt túllép ezen.

A film számomra az elmúlásról és az öröklétről szól. A kezdet: vallás. Az a fogalom, ige és főnév, amely az ember fejlődését végigkísérte, és meghatározó szerepet kapott és kap még a mai napokban is. A fanatizmus a félelem és a tisztaság utáni vágy kutatása. A film megpróbálta bemutatni ezek lehetséges legtöbb formáját, a bálványimádástól a buddhizmus letisztult formájáig. A lényeg ugyanaz: a hit. Hiszen imádni lehet a természet legtisztább megnyilvánulásait ugyanúgy, mint egy olyan perverz és mesterséges póteszközt, mint a pénz.

A zene és a képek összehatása fantasztikus volt. A készítő a tökéletes összhangra törekedtek, és sikerült megközelíteniük azt. A szent extázist kereső emberek sokasága, a tisztaság és a begyepesedés közti különbség és ezek megnyilvánulásai. Az éles ellentétek: a mozdulatlanság és a rohanó idő. A szikla áll, a felhő szalad. És másnap ismét a felhők változnak. Mint az emberi élet. Hiszen bármit teszünk vagy mondunk, az idő úgyis átlép rajtunk.

Az ember egy ilyen film után elgondolkodik: hogy is van ez? Itt élünk, iszunk, eszünk, szeretkezünk, aztán vége? Megszűnünk? A halál az egyetlen biztos és kikerülhetetlen tényező. De hihetetlen!

Pont erre mutat rá a film. Olyanok vagyunk, mint a csirkék a gyárban. Futószalag, etetővályú, vágás. A közte lévő fölösleges szaladgálás csak azért van, hogy az ember el tudjon gondolkodni ilyen dolgokon. Ilyenkor jön a vallás, a maga választási hadjáratával. Mint egy párt. Csak itt a tét nem az, hogy mi legyen az adókkal, hanem egy sokkal biztosabb dolog: annak a csöppnyi reménynek a kiemelése, amely még a leghitelenebb emberben is megvan: mi van, ha mégsem ennyi az egész?

De az ember máshol is megtalálhatja azt, amire szüksége van. Egy másik emberben. Vagy egy jó filmben.

Így írtok Tik időjárásjelentést

iGRic-változatok egy témára

1. (szürreálisan)

Süt a forró nap az üres égbolton keresztül.
Fúj a szél az üres, retkes utcákon.
A koszos levegőt nem szennyezi felhő.
A hideg megfagyasztja az utcai tócsákat, oly-
annyira, hogy a minap el is csúsztam.
A csendet nem lehet megtörni, csak emberi
hang által.
Az izzó nap egyszer áldás, máskor kórokozó.
Van, ahol süt a nap, de e környéken sötét van.

Balázs Károly

2. (líraian)

Tüzesen süt le a téli nap sugára
a magas kék égből a gyatra fekete tájra.
Főlöslleges lenne sütnie oly nagyon,
hisz a télnek úgylis nagy hidege vagyon.
A magasban sorakozik a sok sötét felhő,
közéjük a nap aranyló fénysugarakat lő.
Sűrű a köd, s nagy a pára,
ez a téli évszak lettára...

Erki Tamás

3. ("tehetséges ifjú"-san)

Ma nagyon hideg van. Ezt nem szeretem. Jobban szeretem, ha meleg van. Mer' akkor, amikor meleg van, akkor nem fázok meg, és a kutyámnak nem fázik a feje. Jeges az út, és mindig elesek óvodás korom óta, pedig az nem jó, mer' megütöm magamat.
Reggel is hideg volt. De remélem, hogy délutánra már beragyogja a tavasz üde napsugara a messzi tájakat, s a pirkadat fényt és melegséget hoz az ember fejébe bele.
Mer' névnapos vagyok ezen a hideg napon, de holnap már nem leszek, és remélem, holnap már hideg se lesz, mer' a melegség táplálja erővel az embert, és az tölti reménnyel meg, meg én is töltöm, mer' én tizennégy éves fiatal ember vagyok, meg az óvónéni szerint is tehetséges, és fázom, mer' hidegre jár a téli fuvallat. Remélem, elül a hideg, és meleg lesz, mer' a meleg jobb, mint a hideg, mer' akkor elmúlik a fázás...

Preiszner Miklós

FÜSTÖLGÉSTŐL
 MENTES
 ÚJ ÉVET
 MINDEN
 ISKOLAPOLGÁRNAK

A POLIGRÁF A **SENKO KFT.** TÁMOGATÁSÁVAL JELENIK MEG.

POLIGRÁF

- A Közgazdasági Politechnikum lapja -
- Felelős és tördelő szerkesztő: **Jakab Judit** -
- Felelős kiadó: **Horn Gábor** -
- Megjelenik a Közgazdasági Politechnikum sokszorosító műhelyében -
- (Budapest, 1096 Vendel utca 3/b)
- 300 példányban -